

2023 Timișoara 2023
European Capital of Culture

revista Teatrului Național din Timișoara

Nº 11/ 2023

STAGIUNEA 2022/2023

TEATRUL NAȚIONAL Mihai Eminescu TIMIȘOARA
manager Ada Hausvater

Duminică, 8.01, 18:00

Sala Mare

ANNA KARENINA
de Helen Edmundson
după Lev Tolstoi
regia artistică
Ada Lupu Hausvater

Marti, 10.01, 19:00

Studio UȚU

BREAKING NEWS
scenariu de
Mihaela Lichiardopol
după I.L. Caragiale
regia artistică
Mihaela Lichiardopol

Miercuri, 11.01, 19:00

Sala 2

**VOCILE ORAȘULUI -
CENTRAL PARK**
un spectacol de Fren_Ak

Vineri, 13.01, 19:00

Studio UȚU

**AMINTIRI DIN EPOCA
DE ȘCOALĂ**
de Mihaela Michailov
regia artistică Ion-Ardeal Ieremia

Duminică, 15.01, 19:00

Sala Mare

EMINESCU
după Mihai Eminescu
scenariu Mihaela Lichiardopol
regia artistică
Mihaela Lichiardopol

Marti, 17.01, 19:00

Studio UȚU

**O NOAPTE FURTUNOASĂ.
UN EXERCIȚIU**
după I.L. Caragiale
un spectacol de
Ada Lupu Hausvater

Miercuri, 18.01, 19:00

Sala 2

ÎMBLÂNZIREA SCORPIEI
după W. Shakespeare
regia artistică Radu Iacoban

Joi, 19.01, 19:00

Sala Mare

DUREREA FANTOMĂ
de Vasili Sigarev
regia artistică
Ion-Ardeal Ieremia

Vineri 20.01, 19:00

Studio UȚU

IVANOV
după A. P. Cehov
un concept de Laura Avarvari

Duminică, 22.01, 19:00

Sala 2

CELE TREI GRAȚII
de Valentin Krasnogorov
un concept de Mirela Puia,
Mălina Petre și Luminița Tulgara

Marti, 24.01, 19:00

Sala Mare

**CONUL LEONIDA
FAȚĂ CU REACȚIUNEA**
de I.L. Caragiale
regia artistică Felix Alexa

Miercuri, 25.01, 19:00

Sala 2

**ȘCOALA FEMEILOR versus
ȘCOALA BĂRBAȚILOR**
după Molière
un spectacol de Gigi Căciuleanu

Joi, 26.01, 19:00

Sala Mare

O SCRISOARE PIERDUTĂ
de I.L. Caragiale
regia artistică
Ada Lupu Hausvater

Vineri, 27.01, 19:00

Studio UȚU

CERCURILE ÎNCREDERII
de Radu Popescu
regia artistică
Mihaela Lichiardopol

Sâmbătă, 28.01, 19:00

Sala Mare

ZORBA GRECUL
de Nikos Kazantzakis
piesă originală de
Hristo Boitchev
regia artistică
Mihaela Lichiardopol

Duminică 29.01, 19:00

Sala 2

**POVESTEA ACELOR
OAMENI CARE ÎNTR-O
SEARĂ S-AU ADUNAT ÎN
JURUL UNEI MESE**
de Radu Iacoban
regia artistică Radu Iacoban

Sunday, 8.01, 18:00
Main Hall

ANNA KARENINA
by Helen Edmundson
after Lev Tolstoi
directed by
Ada Lupu Hausvater

Tuesday, 10.01, 19:00
Studio UȚU

BREAKING NEWS
adaptation by
Mihaela Lichiardopol
after I.L. Caragiale
directed by
Mihaela Lichiardopol

Wednesday, 11.01, 19:00
Sala 2

**CITY VOICES -
CENTRAL PARK**
by Fren_Ak

Friday, 13.01, 19:00
Studio UȚU

SCHOOL AGE MEMORIES
by Mihaela Michailov
directed by
Ion-Ardeal Ieremia

Sunday, 15.01, 19:00
Main Hall

EMINESCU
adaptation by
Mihaela Lichiardopol
after Mihai Eminescu
directed by Mihaela Lichiardopol

Tuesday, 17.01, 19:00
Studio UȚU

**A STORMY NIGHT.
AN EXERCISE**
after I.L. Caragiale
performance by
Ada Lupu Hausvater

Wednesday, 18.01, 19:00
Sala 2

TAMING OF THE SHREW
after W. Shakespeare
directed by Radu Iacoban

Thursday, 19.01, 19:00
Main Hall

PHANTOM PAINS
by Vasili Sigarev
directed by
Ion-Ardeal Ieremia

Friday, 20.01, 19:00
Studio UȚU

IVANOV
adaptation after A.P. Tchekov
a concept by Laura Avarvari

Sunday, 22.01, 19:00
Sala 2

THREE GRACES
by Valentin Krasnogorov
a concept by Mirela Puia,
Mălina Petre and Luminița Tulgara

Tuesday, 24.01, 19:00
Main Hall

**DON LEONIDAS AND
THE RIGHT-WING CONSPIRACY**
by I.L. Caragiale
directed by Felix Alexa

Wednesday, 25.01, 19:00
Sala 2

**THE SCHOOL FOR WIVES
versus THE SCHOOL
FOR HUSBANDS**
after Molière
performance by Gigi Căciuleanu

Thursday, 26.01, 19:00
Main Hall

THE LOST LETTER
by I.L. Caragiale
directed by
Ada Lupu Hausvater

Friday, 27.01, 19:00
Studio UȚU

CIRCLES OF TRUST
by Radu Popescu
directed by
Mihaela Lichiardopol

Saturday, 28.01, 19:00
Main Hall

ZORBA THE GREEK
by Nikos Kazantzakis
a play by Hristo Boitchev
directed by
Mihaela Lichiardopol

Sunday, 29.01, 19:00
Sala 2

**THE STORY OF THOSE
PEOPLE WHO ONE
EVENING GATHERED
AROUND A TABLE**
by Radu Iacoban
directed by Radu Iacoban

Ada Hausvater, director general: Nivelul cultural al anului 2023 va indica nivelul de maturitate la care a ajuns civilizația românească actuală

Pentru mine, ca director al Teatrului Național din Timișoara, anul 2022 a însemnat un exercițiu în forță de optimism și de bună-credință. Ridicarea restricțiilor din pandemie, deschiderea în întregime a sălilor de spectacol, reluarea comunicării au întâlnit un alt dușman: războiul din Ucraina, și încă unul, greu de definit – criza mondială, care nu mai știm dacă este de natură economică sau este cu precădere de natură umană.

În anul 2022, Teatrul Național a realizat 10 spectacole noi, a jucat 138 de reprezentații cu producțiile proprii în sălile sale de spectacol, a transmis o serie de reprezentații on-line în cadrul programului virtual Cloud și a organizat evenimente de anvergură culturală, socială și civică în cadrul programului pregătit pentru anul Capitalei Europene a Culturii, a pregătit o strălucitoare ediție a FEST-FDR pentru Timișoara și pentru regiune, care, însă, în absența finanțării, a fost amânată pentru 2023; Teatrul Național a luptat cu burocrația pentru apărarea intereselor teatrului și, în primă instanță, a câștigat procesul cu DFMT, a obținut de la Ministerul Culturii, prin OUG 83/2022, finanțarea pentru modernizarea Sălii 2 ca moștenire a Capitalei Europene a Culturii și ca suport al următoarelor generații pasionate de teatru, artă și cultură și, tot cu sprijinul Ministerului Culturii, a reușit să doteze Atelierele *Fabrica de decoruri* cu echipamente

de producție de ultimă generație.

Ce înseamnă 2023 pentru Teatrul Național din Timișoara? Să sperăm că nu un război. Înseamnă finanțarea și punerea în operă a tuturor spectacolelor programate în anul european al Capitalei Culturale sub semnătura lui Romeo Castellucci, Oskaras Korsunovas, Pippo Delbono, Tiago Rodriguez, Ivo van Hoffe, John Malkowitch, Isabella Rossellini, Dimitris Pappaioannou, Aimé Coulibaly, Compania Peeping Tom, Sarah Koham etc. Înseamnă spectacole despre România, despre cultura, despre identitatea, despre societatea românească purtând semnăturile lui Oskaras Korsunovas și Marie-Louise Bondy, precum și ale regizorilor români Carmen-Lidia Vidu, Horia Suru, Ion-Ardeal Ieremia, Radu Iacoban și Mihaela Lichiardopol.

Nivelul cultural al anului 2023 va indica, am putea spune, ca un ceas elvețian, nivelul de maturitate la care a ajuns civilizația românească actuală. Anul 2023 înseamnă pentru Timișoara, prin Teatrul său Național, construirea unui nou centru teatral în mijlocul Parcului Civic, pe amprenta fizică, teatrală și spirituală a Sălii 2. Vom pași în anul 2024 într-un centru teatral care invită la redescoperire de sine, la cercetare teatrală și intelectuală, la evoluție: practic, Parcul Civic va avea un nucleu, o minte generatoare de civism și de gândire vizionară, respectiv Sala 2 - 2023.

Ada Hausvater, general manager: The cultural level of the year 2023 will show the level of maturity our modern Romanian civilization has reached

For me, as general manager of the National Theater of Timișoara, the year 2022 meant an exercise, in force, of optimism and good-will. The lifting of restrictions caused by the pandemic, the total opening of show venues, the restarting of communication were all confronted by a new foe: the war in Ukraine, and by another one, more difficult to define – a global crisis whose nature we cannot define as economic, and having more probably to do with human nature.

In the year 2022, the National Theater had 10 new premieres, played 138 shows in its own venues, aired a series of online shows in its virtual Cloud program and hosted cultural, social and civic events inside the program that prepared for the year of the European Capital of Culture. A glowing edition of FEST-FDR was prepared for Timișoara and the region, which, alas, for lack of financing, had to be postponed for 2023. The National Theater fought with bureaucracy in order to defend the interests of theater, and managed to win the trial with DFMT, obtaining from the Ministry of Culture, through the OUG 83/2022, the financing for the modernization of Hall 2, as legacy of the European Capital of Culture, and as support for the next generations passionate of theater, art and culture. Also with the support of the Ministry of Culture, it managed to refurbish, with cutting edge production equipment, the Workshops of The Set Factory.

What does the year 2023 mean for the National Theater in Timișoara? Hopefully not another war. It means the financing and staging of all shows programmed for the year of the Capital of Culture, signed by Romeo Castellucci, Oskaras Korsunovas, Pippo Delbono, Tiago Rodriguez, Ivo van Hoffe, John Malkowitch, Isabella Rossellini, Dimitris Pappaioannou, Aimé Coulibaly, The Peeping Tom Company, Sarah Koham etc. It means shows about Romania, about culture, about identity, about Romanian society, shows signed by Oskaras Korsunovas and Marie-Louise Bondy, as well as Romanian directors Carmen-Lidia Vidu, Horia Suru, Ion-Ardeal Ieremia, Radu Iacoban and Mihaela Lichiardopol. The cultural level of the year 2023 will show, one might say, as a Swiss watch, the level of maturity our modern Romanian civilization has reached. The year 2023 means for Timișoara, through the National Theater, the construction of a new theatrical center in the midst of the Civic Park, on the actual footprint – theatrical as well of spiritual – of Hall 2. We will be marching towards 2024 in a theatrical center which will invite to self rediscovery, to theatrical and intellectual research, to evolution. The Civic Park will have a nucleus, a mind that will generate good citizenship and visionary thinking, through Hall 2 - 2023.

Duminică / Sunday, 8.01, 18:00 | Sala Mare / Main Hall

Audiență generală / General Audience
Durata spectacolului / Length of the show: 2h45, o pauză / one break

ANNA KARENINA

de / by **Helen Edmundson**
după / after **Lev Tolstoi**

Distribuția / Cast

Anna Karenina
Karenin
Vronski
Levin
Stiva
Dolly
Kitty
Văduva / The Widow
Prințesa Betsy / Princess Betsy
Contesa Vronski / Countess Vronski
Preotul / The Priest
Agata, Femeia / Agatha, A woman
Administratorul / The Superintendent
Guvernanta, Musafir / The Nanny, A Guest
Musafiri / The Guests

CLAUDIA IEREMIA
ION RIZEA
MATEI CHIOARIU
MARIN LUPANCIUC
VICTOR BUCUR
AȚA MARIA COJOCARU
MĂDĂLINA GHIȚESCU-PETRE
CĂTĂLIN URSU
DĂNIELA BOSTAN
MĂLINA PETRE
DORU IOSIF
MIRELA PUIA
COSTA TOVARNISKY
PAULA MARIA FRUNZETTI
IULIANA CRĂESCU,
ANA-MARIA PANDELE ANDONE

Decoruri / Set
Costume / Costumes
Muzica / Music
Mișcare scenică / Choreography
Light design

RODICA ARGHIR
ALINA LAȚAN SAMARAS
TIBOR CĂRI
RĂZVAN MAZILU
LUCIAN MOGA

REGIA ARTISTICĂ / DIRECTED BY

ADA LUPU HAUSVATER

Regizor tehnic / Stage director
Sufleor / Prompter
Lumini / Lights operator
Sunet / Sound operators

Anna Ilyes
Judit Reinhardt
Gerhard Crăciun
Claudiu Surmei, Peter Szabo

CLAUDIA IEREMIA, ACTRIȚĂ:

Am construit personajul ăsta pas cu pas, am desfăcut și am recompus povestea scenă cu scenă

CLAUDIA IEREMIA, ACTRESS:

I built this character step by step, I unraveled and put back together the story, scene by scene

RO

Anna Karenina este unul dintre acele roluri pe care și le-ar dori orice actriță. Cum te-ai întâlnit tu cu Anna Karenina?

Aș minți dacă aș spune că n-am simțit presiunea celebrității personajului, cel puțin la început. Toată lumea știe *cine* e Anna Karenina, ce a făcut Anna Karenina și toată lumea are o părere despre de ce a făcut ea ce-a făcut. Am avut mari emoții, dar sunt actriță, pe mine emoțiile mă împing înainte. M-am concentrat pe structura spectacolului și pe adevărul situațiilor. A fost un rol muncit, categoric. Am construit personajul asta pas cu pas, am desfăcut și am recompus povestea scenă cu scenă.

Care este povestea Kareninei, așa cum ai construit rolul împreună cu Ada Lupu Hausvater?

Vitalitatea și energia Adei (Ada Lupu Hausvater, n.r.) sunt, fără doar și poate, unele dintre ingredientele principale ale spectacolului. Țin minte că discutăm și ajunsesem la concluzia că nu suferința acestui personaj ne interesează, ci felul în care își asumă propria poveste, bucuria cu care își amintește, bucuria cu care, de fapt, își retrăiește viața. În plus, adaptarea lui Helen Edmundson fragmentează povestea și permite ieșirea din incandescența situației, privirea obiectivă. Karenina are a doua șansă. Îi place să povestească și,

povestind, își retrăiește povestea de iubire. Nu ca să facă mai bine de data asta – nu ar schimba nimic, își asumă tot, iar deciziile pe care le ia o duc spre același final, în fond. E ca și cum Levin încearcă să o oprească, iar Anna se furișează înapoi, în scenele cu Vronski; ca și cum s-ar întoarce din alt timp, să iubească încă o dată.

Circuli aproape trei ore peste șine, peste traverse, cu o naturalețe de invidiat, de parcă ai umbla pe teren drept. Presupun că performanța asta îți impune o precizie matematică. A fost complicat să integrezi acest detaliu în construcția rolului?

Spectacolul începe cu acest drum pe șinele de tren, sugerând intenția Annei de a se sinucide. Dar, în ultimul moment, ea se întoarce și povestea reîncepe. Ada voia să merg pe șine fără să privesc în jos. Ți dai seama că mi-a luat ceva până să găsesc ritmul și distanța perfect egală dintre pași, era destul de bulversant, dar chiar mi-a ieșit! A fost ceva... Sigur, e chestie de exercițiu, când repetam zilnic, înainte de premieră, eram antrenată, deja aveam din reflex pasul egal pe distanța dintre traverse. Mă bucur mult că reluăm spectacolul, dar una dintre provocările lui de astăzi e că trebuie să mă resetez rapid pentru proba de mers pe șine! (râde)

Interviu realizat de Codruța Popov ■

EN

Anna Karenina is one of those roles that any actress wants. How did you meet with Anna Karenina?

I would be lying if I said I didn't feel pressure because of the celebrity of the character, at least in the beginning. Everyone knows *who* Anna Karenina is, *what* she did, and everybody has an opinion on *why* she did what she did. I was anxious at first, but I am an actress, and this sort of emotional state helps me push on. I focused on the show's structure and on the truth of the situations. It was definitely a role that demanded a lot of hard work. I built this character step by step, I unraveled and put back together the story, scene by scene.

What is Karenina's story, as you built this part together with Ada Lupu Hausvater?

Ada's vitality and energy are, without a doubt, some of the main ingredients of the show. I remember we were talking and had reached the conclusion that we weren't interested in this character's suffering, but in the way in which she embraces her own story, the joy with which she remembers, the joy with which she actually relives her life. On top of the, Helen Edmundson's adaptation fragments the story and allows for the escape out of the incandescence of the situation, for an objective view. Karenina has a second chance. She likes telling stories, and by telling them, she relives her love story. Not to do

it better this time around – she would not change a thing, she accepts her every choice, and her decisions bring her to the same end. It's as if Levin tries to stop her, and Anna slinks back, in the scenes with Vronsky; as if she would come back from another time, to love again.

You spend almost three hours crossing over railway lines, cross bars, with an enviable unaffected stride, as if you were walking on solid ground. I suppose that this performance demands mathematical precision on your part. Was it complicated to integrate this detail in the construction of the role?

The show starts with this road on the train tracks, suggesting Anna's intention to commit suicide. But, at the last moment, she turns and her story begins again. Ada wanted me to walk on the railway tracks without looking down. You can imagine it took me a while to find the rhythm and the perfect stride between steps, it was pretty confusing, but in the end I managed it! It really was something... Sure, it's about exercise, and when we rehearsed daily, just before the premiere, I was trained, I had honed my reflexes to have my stride exactly match the distance between the cross bars. I am glad we are playing the show again, but one of its challenges today is that I have to quickly reset for the train track walking challenge! (she laughs)

Interview by Codruța Popov ■

ANA MARIA COJOCARU, ACTRIȚĂ:

Dolly a pornit în
viață cu idealuri
romantice

Ana Maria Cojocaru face în spectacolul Anna Karenina, montare de mare succes a regizoarei Ada Lupu Hausvater, o bijuterie de rol. Despre această partitură deosebită am vorbit cu importanta actriță a Naționalului timișorean.

ANA MARIA COJOCARU, ACTRESS:

Dolly started out
in life with
romantic ideals

Ana Maria Cojocaru does a magnificent job in the show Anna Karenina, the highly successful staging of director Ada Lupu Hausvater. I've talked about this special performance with this important actress of the National Theater in Timișoara.

Ce rol joci în Anna Karenina?

Dolly sau, pe numele ei întreg, Daria Alexandrovna Oblonskaia. Este cumnata Annei Karenina, soția lui Stiva și sora Ekaterinei Alexandrovna Șcerbațkaia – Kitty. E bine că m-ai întrebat: în lumea din care evadează Karenina, fiecare încrângătură de familie, fiecare grad de rudenie e ca nodul strâns al unei plase în care intri, dar din care nu mai poți ieși.

Cum te-ai apropiat de rolul femeii înșelate?

Cu înțelegere. Să fii mama a șase copii nu este un lucru ușor. Dolly provine dintr-o familie educată și potentă financiar și a pornit în viață cu idealuri romantice, nu pragmatice. Că nu s-au realizat, că relația cu soțul ei este cu sușuri și coborâșuri – lucrurile astea nu au demoralizat-o. Aflăm pe parcursul spectacolului că este o femeie puternică, care știe să preia frâiele – de pildă când reușește să pună pe picioare gospodăria de la țară ajutată doar de bătrâna ei doică și când îi interzice lui Stiva să facă o vânzare. Dolly e un om plin de curaj, dar, cu toate astea, fuge de întâlnirea cu ea însăși, ascunsă în spatele micilor momente ale fiecărei zile. Copiii sunt resortul ei, sunt mândria și bucuria ei, ea chiar spune asta în scena cu Kostea. Este o femeie blândă și caldă, își dorește ca lumea din jurul ei să fie fericită, „mijlocește” ca relația dintre Kostea și Kitty să revină la sentimentele inițiale, merge să-l convingă pe Alexei Alexandrovici Karenin să renunțe la ideea de a divorța de Anna, iar când divorțul este inevitabil, este de partea Annei. Anna este oglinda în care Dolly îndrăznise până atunci să se privească. Ușa spre libertate pe care ea nu a putut să pășească.

What part do you play in Anna Karenina?

Dolly, or by her full name, Daria Alexandrovna Oblonskaya. She is the sister in law of Anna Karenina, the wife of Stiva and the sister of Ekaterina Alexandrovna Sherbatskaya – Kitty. It's good you asked: in the world that Karenina escapes from, each family tie, each degree of kinship is like the knot of a net you walk into, but from which you cannot escape.

How did you approach playing the part of a woman who is being cheated on?

With empathy. Being the mother of six is no small feat. Dolly comes from a wealthy and educated family, and she started out in life with romantic ideals, not pragmatic ones. That these romantic ideals did not come to fruition, that the relationship with her husband has had its ups and downs – there things did not demoralize her. We discover as the show progresses a powerful woman, who knows to take control – for instance when she manages to shape up the household in the countryside only with the help of her old nursemaid, or when she forbids Stiva to make a sale. Dolly is a person filled with courage, but, in spite of this, she runs away from the confrontation with her true self, which she keeps hidden behind the small happenings of each day. The children are her anchor, her pride and joy, she says that much in the scene with Kostea. She is a warm and gentle woman, wishing that those around her be happy, “mediating” the relationship between Kostea and Kitty so that they come back to their initial feelings, goes to convince Alexey Alexandrovitch Karenin to give up the idea of divorcing Anna, and when divorce becomes inevitable, she sides with her. Anna is the mirror Dolly never dared look into before. The doorway to freedom through which she could never pass.

Ce crezi că a determinat-o pe această femeie să rămână captivă în căsnicie?

La prima vedere, copiii, clar. Dar Dolly este un om al timpului ei, prins în „capcana cu noduri” a societății. O femeie divorțată nu este privită „bine” de societate. Așa cum e construit personajul Dolly, așa cum o interpretez eu, ea încă îl iubește pe Stiva. Știe de aventurile lui, dar îl iartă; nu că ar avea prea multe opțiuni. E hotărâtă să-l înșele și ea, dar știe în adâncul inimii că acest lucru nu se va întâmpla.

Este de preferat singurătatea unei relații toxice?

Dacă mă întrebi pe mine, absolut: decât o singurătate în doi, mai bine singur. Dar, dacă o întrebi pe Dolly, răspunsul pare să fie altul. Pe de altă parte, nici Helen Edmundson, autoarea dramatizării, nici Tolstoi, din capul locului, nu insistă foarte mult pe evoluția relației dintre Dolly și Stiva. Ca multe alte căsnicii, și asta se învârtă în cerc, indiferentă la apropierea sau la distanța, uneori mai mică, alteori mai mare, dintre cei doi.

Ce îți dorești să ți se împlinească profesional și uman în noul an?

Îmi doresc să joc. Să am parte de întâlniri profesionale care să mă provoace, mai ales că anul 2023 este foarte important pentru teatrul nostru, aflat în mijlocul Capitalei Europene a Culturii. Standardele vor fi ridicate mai mult ca oricând. Personal, îmi doresc să fim cu toții sănătoși, să se termine războiul din Ucraina, să fie pace și să ne acceptăm unii pe ceilalți. Să înțelegem la un nivel mai profund că rolul culturii în viața cetății este esențial, și că doar împreună putem schimba ceva în bine. **Interviu realizat de Gabriela Lupu** ■

What do you think determined this woman to remain trapped in marriage?

At a first glance, the children, obviously. But Dolly is a person of her times, held hostage in the “knotted trap” of society. A divorced woman is not seen “with good eyes” by society. The way in which the character of Dolly is constructed, the way I chose to play her, is a way in which she still loves Stiva. She knows about his escapades, but forgives him; not that she has that many options. She is determined to also cheat on him, but knows deep down inside that such a thing will never happen.

Is loneliness to be preferred to a toxic relationship?

If you ask me, then yes, absolutely: better alone than feeling totally lonely inside a couple. But, if you were to ask Dolly, the answer might be different. On the other hand, neither Helen Edmundson, the author of the dramatization, nor Tolstoy, from the start, do not insist very much on the evolution between Dolly and Stiva. As many other marriages, this one finds itself trying to catch its own tail, regardless of the closeness or distance, sometimes lesser, sometimes greater, between the two.

What do you wish to accomplish professionally and personally in the new year?

I want to play. To have professional encounters that will challenge me, especially as the year 2023 is very important for our theater, as it is involved in the European Capital of Culture. Standards will be high, now more than ever. Personally, I wish that we will all be in good health, that the war in Ukraine will end, I wish for peace, and that we all accept each other. That we should understand at a more profound level that culture inside the life of the city is essential, and that only together will be able to change something for the good. **Interview by Gabriela Lupu** ■

RO

„Am decis să tai nodul gordian. Conștiință, nu emoție. E alegerea mea. Totul va fi bine.”

Cam așa ar fi putut suna biletul de adio al Annei Karenina, dacă ar fi existat altfel decât ca exercițiu de imaginație.

Anna Karenina este povestea unei metamorfoze. Înconjurată de oameni captivi în dilemele morale ale unei societăți înghețate în nemișcare, Karenina pornește, cu conștiința trează, pe un drum care o poartă înspre spațiile necunoscute, obscure, înspre tenebrele distructive ale ființei sale. Descoperă în sine o lume complet nouă, o lume a pulsuniilor esențiale, în care onestitatea nu lasă loc clemenței. Se abandonează cu voluptate, cu disperare acestei uriașe singurătăți care o transformă iremediabil. Face țandări fragilul înveliş social care o ținea legată, descoperind că ceilalți nu sunt „tot ce avea ea”, după cum postulează un alt personaj. Drumul cu sens unic al cunoașterii de sine este un drum al efervescenței spiritului, dar și un drum al distrugerii și al singurătății absolute.

Între nevoia de cunoaștere de sine, de împlinire, de iubire și conștiința colectivă a unei societăți care nu identifică și nu confirmă statutul unei femei dincolo de bărbatul din – inevitabil – fața ei, se întinde un drum cu sens unic, un drum al singurătății absolute, drumul care o transformă pe Anna – omul, în „Anna Karenina” – mitul. Sinuciderea publică, în gară, între oameni, ca un autodafé târziu, ca o bombă plasată strategic este, fără doar și poate, un gest-simbol, un protest „terorist”, vizibil și șocant. Căci eroii nu se sinucid. Eroii comit acte semnificative. **Codruța Popov** ■

EDITORIAL

EN

"I've decided to slice the Gordian knot. Conscience, not emotion. The choice is mine. All will be well."

This could have been Anna Karenina's suicide note, if it would have existed, other than as an exercise in imagination.

Anna Karenina is the story of a metamorphosis. Surrounded by people trapped in the moral dilemmas of a society frozen in immobility, Karenina, with full conscience, takes the path that leads towards unknown, obscure spaces, towards the destructive darkness of her being.

She discovers within herself a completely new world, a world of essential pulsations, in which honesty leaves no room for clemency. She abandons herself voluptuously, with utter desperation to this huge loneliness that transforms her forever. She shatters the frail social veil that had imprisoned her, discovering that the others are not "all she had", as another character postulates. This one way path of self-knowledge is a journey towards the effervescence of the soul, but also a path towards destruction and absolute loneliness. Between the need for self-knowledge, fulfillment, love and the collective conscience of a society that does not identify nor confirm the status of woman beyond that of the - inevitable - man in front of her, a wide one way path stretches on, a road of absolute loneliness, one which transforms Anna - the person - into "Anna Karenina" - the myth. The public suicide, enacted in the train station, among people, as a belated autodafé, like a strategically placed bomb, is, without a doubt, a symbolic gesture, a "terrorist" protest, shocking and in full view. For heroes do not commit suicide. Heroes commit significant acts.

Codruța Popov ■

EDITORIAL

CLASIC
CONTEMPORAN

Marti / Tuesday, 10.01, 19:00 | Studio UȚU

Durata spectacolului / Lenth of the show 1h30
Audiență generală / GENERAL AUDIENCE

BREAKING NEWS

scenariu de / adaptation by **Mihaela Lichiardopol**
după / after **I.L. Caragiale**

Distribuția / Cast

Mitică, Marin Georgescu, D., Lache
Nenea Iancu, Ofițerul, Necunoscutul,
Povestitorul
George Marinescu, Kovaceff,
Intern 2, Bazil Ștefănescu
Povestitorul, Mache, Niță Ghițescu
Ștefania Teodorescu, Mița Piscupescu
Tudorița Ștefănescu, B., Zoe Preotescu,
Ștefan Bazilescu
C., Doamna Nicolaescu
Caracudi, Ministrul, A., Intern 1, Ghiță Nițescu
Știrista

Scenografia / Set
Sound design
Mișcare scenică / Choreography

REGIA ARTISTICĂ / DIRECTED BY

Regia tehnică / Stage director
Sufleor / Prompter
Operator lumini / Lights operator
Operator sunet-video / Sound & video operator

CĂTĂLIN URSU
ROMEO IOAN

ALECU REUS

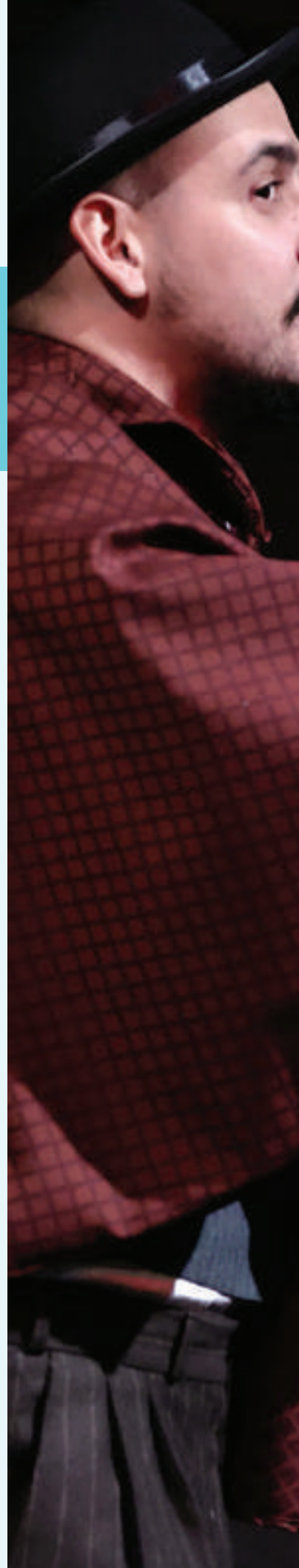
CRISTIAN SZEKERES
IULIANA CRĂESCU
DANIELA BOSTAN

ANA-MARIA PANDELE ANDONE
ANDREI CHIFU
ANA MARIA COJOCARU

GABRIELA STRUGARU-POPA
ANDREI CHIFU
ALINA ILEA

MIHAELA LICHIARDOPOL

Andreea Gecse
Iudit Reinhardt
Grațian Popp
Larisa Aioanei

CĂTĂLIN URSU, ACTOR:

Mitică este cel care le știe pe toate

CĂTĂLIN URSU, ACTOR:

Mitică is the know-it-all

În *Breaking News* îl joci, printre alte personaje, și pe Mitică, un personaj emblematic. Cum ai îmbrățișat această provocare?

Mitică este un personaj plin de savoare, cu un univers aparte, care a „sărit” din paginile **Momentelor și schițelor** lui Ion Luca Caragiale și a ajuns celebru din diverse secvențe performative – situații din spectacolele sau din filme. Uneori, când te raportezi la un personaj ca la un brand sau dacă îl privești de la mare distanță, ca și când ar fi un supererou, se poate întâmpla să apară teama de eșec. Dar dacă îți amintești că orice personaj, realist sau convențional, este imaginat și construit din carne și oase și sânge și sentimente, ca orice om, distanța față de el se pierde. Adică, ce încerc eu să spun este că mă pot apropia de orice astfel de personaj și mă incită nevoia asta de a descoperi în mine valențele și mijloacele prin care să dau formă rolului pe care îl interpretez.

Cei din Ardeal și Banat îi numesc „mitici” pe cei din București. Ce e un „mitic”? Are legătură cu Mitică, personajul lui Caragiale?

Foarte rar am auzit acest termen, cel puțin în ultimul timp și când l-am mai auzit să știu că era exact în București, nici în Ardeal, nici în Banat. E un clișeu ca atâtea altele, și se referă la personajul – chintesență a orașului care crede despre sine și despre care toată lumea crede că „dă ora exactă”. Acolo s-a născut personajul Mitică, cel care le știe pe toate, cel care bravează, cel care vrea să fie mereu centrul atenției. Dacă mă întrebi dacă substantivul comun „mitic” are legătură cu Caragiale, îți voi răspunde da, are legătură. El l-a desenat și i-a pus, cum se zice, carne pe oase: Mitică este Mitică și atât,

nu are nevoie de altă prezentare, își este autosuficient, îl vezi peste tot, „te face” din vorbe, este bășcăliosul care are mereu cuvintele la el. Acest Mitică, nu-i așa, nu are legătură cu un loc anume, îl găsești peste tot și nici nu trebuie să îl cauți prea mult.

Cine este de fapt Mitică, cel pe care-l joci?

În acest spectacol joc mai multe roluri și acum, în dialog cu tine, îmi dau seama că îl pot numi generic „Mitică” pe fiecare în parte, pentru că fiecare personaj la Caragiale are ceva din această tipologie: de la jurnalistul care fabulează pe marginea unei banalități, își ține interlocutorul în suspans și lasă impresia că îi este superior pentru că, nu-i așa, el deține informația, la jurnalistul novice, timid, speriat, slab pregătit și, de aceea, gafeur, și până la degustătorul de știri care citește subiectiv și ia în bășcălie orice realitate, toate personajele pe care le interpretez în spectacol au ceva în comun. Sublimate, scăpate din robia realității, personajele astea devin Mitică.

Cât de contemporan cu noi mai este Nenea Iancu?

Este extrem de contemporan. Privirea asupra societății i-a rămas foarte tăioasă și rece. De câte ori suprapunem textele lui peste realitatea noastră, descoperim similitudini dure-roase. Nu ne-am schimbat foarte mult în suta asta și ceva de ani, încă se pierd „scrisori”, încă suntem conduși de semidocti, sistemul de învățământ este în continuare deficitar, încă avem probleme de comunicare, încă suntem în eroare politică și poporul trăiește în minciună, încă dezinformarea duce omul în panică, încă sunem în așteptare și în lipsă de acțiune reală. **Interviu realizat de Gabriela Lupu** ■

În *“BREAKING NEWS”* you play, among other characters, Mitică, an iconic character. How did you embrace this challenge?

Mitică is a character become famous through different sequences, situations from theater shows or in film, a colorful character with a special sort of universe. Sometimes when you relate to a character like that as if it were a sort of brand or a super-hero, you might find yourself fearing failure. But characters, real or conventional, are built up from flesh and bone and blood and feelings, as with any human being. Meaning that it is possible to approach such characters, it is even quite exciting. You do it through the need to discover inside yourself the capacity and the means of expression that will help with the interpretation of such characters.

Those from the Ardeal and the Banat call those coming from Bucharest “mitici”. What is a “mitic”? Does it have anything to do with Mitică, Caragiale’s character?

I’ve heard this term rarely, especially in the past years. The term is used pejoratively, I think, and seems to refer to the fact that those from the Capital are the only ones that “matter”, that there is the place where guidelines are established, that Bucharest is the place that gives the “exact time”, and that’s the birthplace of Mitică, the know-it-all, the one who is in the center of attention, the one who has bravado. Regarding this term, I ask myself whether or not “mitic” has anything to do with Caragiale’s character, and I think it does. He is Mitică and that’s that, he needs no introduction, he is self-sufficient, a typology found in all walks of life, you see him everywhere, he manages to “operate” on you based on words alone, the funny guy that always has a comeback line. Even though this “Mitică”, the know-it-all is born in the Capital – therefore is from Bucharest – does not nowadays

mean that he represents a typology that is associated with a certain place, a specific part of our country. He can come from anywhere, and he is monopolizing.

Who is really this Mitică you are playing?

In this show I play more characters, and now, thinking about it, I realize that I can generically call each of them “Mitică”, because each of Caragiale’s characters holds a bit of this one character inside them. From the journalist hungry for information, who lies and starts making things up starting from a banal fact, trying to keep the his interlocutor hooked and on edge, gaining superiority because he holds a certain piece of information, to the novice and timid journalist, the scared one, who blunders because he is poorly trained, arriving to the news sampler that reads each item subjectively and jokes about any given reality. All these characters have something in common.

How much of a contemporary of ours is Old Master Caragiale, still?

He is extremely contemporary through his themes, the subject matter, the situations presented in his theater plays, his short-stories and in **“Moments and Sketches”**. He has a very sharp gaze, a cold overview of society in his time, and now, through the ages, if we would superimpose his texts over our contemporary reality, we would notice that everything is still painfully true and similar. Painful because it’s been over a century and it seems we haven’t changed that much as a nation. “Letters” are still getting misplaced, the pseudo-learned are still running the show, education is still lacking, we have problems communicating, we are still making political errors and the people are living a lie, disinformation leads to panic, we are still waiting for something and lack real action. **Interview by Gabriela Lupu** ■

RO

Din când în când, *azi, ieri și odinioară* sunt sinonime. Întârzie la întâlnirea cu timpul și atunci lumea se amestecă; rămân neschimbate doar cele care nu se schimbă. Pe alocuri, povestea societății românești de la Caragiale până acum se înscrie în acest continuum. Iar ce își propune spectacolul **Breaking news** este o demonstrație că presa – indiferent de forma în care se exprimă – nu s-a prea schimbat în ultimul secol și jumătate, consecventă în căutarea efectelor, a știrilor tip petardă și a fumigenelor cu care să declanșeze emoția, indiferent de adevăr, de cauze, de motive, de etică, pe principiul „șoc și groază”, că asta dă cel mai bine. Rătăcite între epoci, personajele din **Breaking news** nu se lasă demoralizate de nimic, dar sunt – rând pe rând și, de la un moment dat încolo, toate laolaltă – influențate în mod spontan, ba chiar belicos, de isteria mass-media. Dar pentru că există un leac pentru toate, sau măcar un analgezic care acționează asupra simptomelor, leacul îndoielnic – dar oarecum funcțional, zice Caragiale – pentru absurditatea agresivă a presei de scandal este „luatul în răspăr”, „mișto”-ul cu chip de Mitică. Pentru că, nu-i așa, Caragiale ne-a lăsat moștenire mai mult decât un singur motiv de râs etern. **Codruța Popov** ■

EDITORIAL

EN

EDITORIAL

Once in a while, *today*, *yesterday* and *once upon a time* become synonymous. They run late at the meeting with time and then the world gets mixed up: the only things left unchanged are those things that do not change. Here and there, the story of Romanian society starting with Caragiale and reaching to nowadays is part of this continuum. And what the show **Breaking News** aims to do is a demonstration that the media – whichever its form of expression – did not really change in the last century and a half, has remained steadfast in its search for effects, fire-cracker style news items and smoke screens with which to trigger emotion, regardless of truth, cause, motive, ethics, relying on the principle of “shock and awe”, because that’s the most effective way of eliciting response. Wandering between epochs, the characters from **Breaking News** are demoralized by nothing, but are – one after the other, and from a point onward all together – influenced spontaneously, even belligerently, by the mass-media hysteria. But there is a cure for all, or at least a painkiller to work against the symptoms, a doubtful, but somehow functional cure, Caragiale posits, for the aggressive absurdity of the scandal press – “the making fun of”, the “poking fun at” embodied by Mitică. Because, isn’t it so, Caragiale left us as inheritance more than one reason for eternal laughter. **Codruța Popov** ■

Miercuri / Wednesday, 11.01, 19:00 | Sala 2 / Hall 2

Spectacol recomandat persoanelor peste 16 ani / Show recommended to persons over 16 years of age
Durata spectacolului / Length of the show 1h

VOCILE ORAȘULUI CENTRAL PARK

CITY VOICES CENTRAL PARK

de / by **Fren_Ak**

Distribuția / Cast

FLAVIA GIURGIU
ALINA ILEA
DANIELA BOSTAN
LAURA AVARVARI
MARIN LUPANCIUC
RAUL LĂZĂRESCU
CĂTĂLIN URSU
ALEXANDRU NEGREA

Cu participarea lui / With

MARIO GRIZEA

Asistent de coregrafie / Choreography assistant
Interpret mimico-gestual / Deaf interpreter

ERIKA VASAS
ANGELA MATE

COREGRAFIA / CHOREOGRAPHY

FREN_AK

Regizor tehnic / Stage director
Lumini / Lighting operators
Operator sunet / Sound operator
Operator video / Video operator

Anna Ilyés
Costinel Asproiu
Peter Szabo
Eugen Obrad

FLAVIA GIURGIU, ACTRIȚĂ:

Vocile orașului e un spectacol despre comunicare

Am vorbit despre Vocile orașului – Central Park cu Flavia Giurgiu. Tânăra actriță are șansa de a juca într-o montare marca Pál Frenak, montare care atrage atenția asupra necesităților persoanelor cu deficiențe de auz, un spectacol foarte important pentru comunitatea timișoreană.

FLAVIA GIURGIU, ACTRESS:

City Voices is a show about communication

I've spoken about City Voices – Central Park with Flavia Giurgiu. The young actress has the chance to play in a staging signed by Pál Frenak, a show that attracts attention on the needs of persons with hearing deficiencies, a very important show for the community of Timișoara.

RO

Ce mesaj are spectacolul *Vocile oraşului* – *Central Park*?

Dacă mă întrebi pe mine, **Vocile oraşului – Central Park** este un spectacol despre comunicare, despre necomunicare, despre consecinţele necomunicării. Spiritul spectacolului e unul urban şi surprinde multe posibile relaţii, multe posibile combinaţii de relaţii interumane. Cheia este iubirea. În lipsa atenţiei, a ascultării şi a înţelegerii, iubirea devine doar încă o imposibilitate.

Ce provocare a însemnat pentru tine această montare?

Spectacolele de teatru-dans sunt nişa mea. Pot spune că **Vocile oraşului – Central Park** e un spectacol chiar de dans. Odată cu repetiţiile pentru această montare, am revenit la nişte tehnici pe care le uitasem, sau, mai precis, pe care uitasem să le folosesc. Apoi, m-am adaptat la un limbaj coregrafic foarte clar pe care inevitabil l-am combinat cu stilul meu. Sunt coregrafi care folosesc coduri de mişcare. Ca

să poţi să dansezi, înveţi codul lor. Ca şi cum înveţi un nou alfabet, să poţi să scrii. Provocarea în munca la acest spectacol a fost rigoarea.

Cât de important este un astfel de spectacol pentru comunitate?

Depinde la ce comunitate te referi. Am înţeles că te referi la comunitatea persoanelor cu deficienţe de auz şi importanţa existenţei unui astfel de spectacol este evidentă. **Vocile oraşului – Central Park** face parte dintr-un program care combină colaborarea dintre persoanele cu deficienţe de auz şi actori şi explorează descifrarea limbajelor comune şi asta este o acţiune necesară pentru comunitate. De asemenea, contează mult pentru comunitatea celor care vin la teatru, fiind un spectacol care foloseşte o altă manieră de exprimare decât cea a textului şi anume limbajul nonverbal. Din această perspectivă, spectacolul e important pentru că lărgeste deschiderea publicului pentru diferite forme de artă.

Interviu realizat de **Gabriela Lupu** ■

EN

What message does the show *City Voices* – *Central Park* have?

If you ask me, **City Voices – Central Park** is a show about communication, about lack of communication, about the consequences of that lack of communication. The spirit of the show is an urban one, and it captures multiple possible relationships, a lot of possible combinations of human inter-relationships. The key is love. In the absence of attention, listening and understanding, love becomes just one more impossibility.

What sort of challenge did such a staging mean to you?

Theater-dance shows are my niche. I can say that **City Voices – Central Park** is a dance show. In the rehearsals for the show, I came back to some techniques I had forgotten, or, better said, I had forgotten to use. Then, I adapted to a very clear choreographic language which I combined with my style. The choreographers use movement codes. In order

to dance, you must learn their codes. It's like learning a new alphabet, like learning to write. The challenge in the work that went into this show had to do with rigor.

How important is such a show for the community?

It depends on which community you are referring to. From what I gather you are referring to the community with hearing deficiencies and for it the importance of the existence of such a show is obvious. **City Voices – Central Park** is part of a program that combines collaboration between persons with hearing deficiencies and actors, exploring the decryption of common languages. And this is something necessary for the community. Also, it matters a lot to the community of theater goers, because it is a show that uses a different sort of expression to that of classical theater – non-verbal language. From this point of view, the show is important as it enlarges the audience's horizons to different types of art. Interview by **Gabriela Lupu** ■

RO

(...) Intens. Ne vedem la Sala 2. Ne auzim. Ne privim. Dansul provoacă întâlniri creative între oameni care, atenți la propriile limbaje și coduri, poate că ar trece unii pe lângă alții fără să știe că sunt sau cum să comunice între ei: actori – oameni ai cuvintelor și oameni ai tăcerii – persoane cu deficiențe de auz. Nu există niciun zid prea înalt pe care arta să nu îl poată doborî, și nicio punte prea anevoioasă peste care să nu poată trece. Emoția prin artă transcende materialitatea până când ajunge într-un spațiu universal și armonios, în care fiecare element abandonat sau neintegrat își găsește locul. Așa a fost și ieri seară. Cu toții – deznădăjduiți sau încrezători, muți sau vocali – ne-am găsit locul la teatru. Pentru că „vocile orașului” pot fi auzite de toată lumea. Am înțeles că spectacolul propune un experiment artistic de teatru-dans în care orice graniță a limbajului este depășită prin contopirea cuvântului nerostit și a expresivității trupului. Am văzut așadar un limbaj absolut, în care nu există „bine” sau „rău”. Există doar „a fi”. M-am gândit că, uneori, ușile trântite în urma celor care pleacă sau claxoanele bezmetice ale mașinilor se aud mai tare decât vocile inimilor noastre. Dar ieri, s-au auzit vocile tuturor. Pentru că atunci când există emoție, nu mai este nevoie de cuvinte. **Oana Karina Lugojan, Emotionaltheatral** ■

SPECTATOR

EN

SPECTATOR

(...) Intense. We meet at Hall 2. We listen to each other. We watch each other. The dancing provokes creative encounters between people which, careful at their own languages and codes, would probably pass one another without knowing that they are there, or how they should communicate with each other: actors – people of words and the people of silence – persons with hearing deficiencies. There isn't a high enough wall that art cannot bring down, nor a bridge too shaky that it cannot cross.

Emotion through art transcends the material until it reaches a universal and harmonious space, in which each element that is abandoned or not integrated finds its place. It was the same last night. All of us – hopeless or confident, mute or vocal – found our place in the theater. Because the "city's voices" can be heard by all. I understood that the show proposes an artistic experiment of theater-dance in which all borders of language are overcome by the coming together of the unspoken word with the expression of the body. I therefore witnessed an absolute language, where there is no "good" or "bad". Only "being" exists. I thought that, sometimes, doors banged shut in the wake of those leaving or the unruly honking of cars are heard louder than the voices of our hearts. But yesterday, everyone's voice was heard. Because when there is emotion, there is no longer need for words. **Oana Karina Lugojan, Emotionaltheatral** ■

Vineri / Friday, 13.01, 19:00 | Studio UȚU

Durata spectacolului / Length of the show 1h15
Audiență generală / General audience

Spectacol cu supratitrare în limba engleză, la cerere / English subtitles, on demand

AMINTIRI DIN EPOCA DE ȘCOALĂ SCHOOL AGE MEMORIES

de / by Mihaela Michailov

Distribuția / Cast

ALINA SPIRIDON
DARIUS ZET

Scenografia / Set
Muzica / Composer

REGIA ARTISTICĂ / DIRECTED BY

Regia tehnică / Stage directors

Operare lumini / Lights operator
Operare sunet / Sound operator
Operare video / Video operator

INOCENȚIU IEREMIA
HOREA CRIȘOVAN

ION-ARDEAL IEREMIA

Lavinia Ghiban
Iudit Reinhardt
Costinel Purcaru-Asproiu
Peter Szabo
Eugen Obrad

DARIUS ZET, ACTOR:

Mie mi-a fost dor de școală, dar școlii nu i-a fost dor de mine

Noua premieră a Teatrului Național din Timișoara, Amintiri din epoca de școală, un spectacol foarte necesar, pus în scenă de regizorul Ion Ardeal-Ieremia, pe un text de Mihaela Michailov, vorbește despre carentele sistemului de învățământ românesc, dar și despre memorie. Actorul Darius Zet a primit „oferta” de a se întoarce din nou la școală, jucând rolul unui elev și, pe alocuri, și pe cel al profesorului acestuia. Despre școală și despre acest spectacol am vorbit cu Darius Zet.

DARIUS ZET, ACTOR:

I missed school, but school didn't miss me

The new premiere of the National Theater in Timișoara, School Age Memories, is a very necessary show, staged by the director Ion Ardeal-Ieremia, using the play of Mihaela Michailov. It talks about the deficiencies of the Romanian educational system, but also about memory. The actor Darius Zet has received the "offer" of going back to school, playing the part of a student, and, here and there, that of the teacher. I've talked with Darius Zet about school and this show.

RO

Cum ai primit propunerea de a juca în Amintiri din epoca de școală?

În primul rând, nu mă așteptam să fiu distribuit în acest rol, așa că am fost plăcut surprins, de fapt, să zic cinstit, am fost absolut încântat de propunere. M-am bucurat să lucrez, mă bucur când lucrez, pentru că întâlnirile ne țin conectați și ne forțează să ne reinventăm.

Cât de util este un astfel de spectacol?

Cred că mi-ar fi plăcut să stau în bancă la acest spectacol, mi-ar fi plăcut să retrăiesc de acolo emoția orei de matematică, mi-ar fi plăcut să aud șoneria aia la care nu știu de ce i se zice „clopoțel”. În fine, stau și eu puțin în bancă, nu doar spectatorii, dar, privind din afară, părerea mea este că spectacolul ăsta are ceva de zis oricărui tip de public, oricărui om care a trecut cândva prin școală sau pe lângă ea. Școala trezește-n fiecare o amintire, plăcută sau mai puțin plăcută, te răscolește sau măcar te pune pe gânduri. A fost interesant să descopăr că răscolește și niște reflexe demult uitate: spectacolul publicului e de-a dreptul captivant.

Tu în ce relație ai fost cu școala?

Mă plictiseam teribil. Scriam mult, foarte mult, știi expresia aia, „după dictare”, nu eram încurajat să gândesc critic sau să fiu creativ, lucrul în echipă era aproape inexistent, materia era stufoasă, iar unii profesori îmi făceau cele șase ore petrecute la școală și mai dificile decât erau. N-am fost un elev excelent niciodată, nu-mi plăcea să învăț, nu-mi plăcea matematica, am urât franceza încă din școala generală, nu înțelegeam de ce trebuie să învăț latină, de ce trebuie să conjug verbe. De ce trebuie să știu când a trăit Vlaicu Vodă? În final, mi-am răspuns singur la aceste întrebări, habar n-am. Cred că e important să învățăm să ne folosim inteligența și să descoperim cunoașterea, și, privind înapoi, în chestia asta am cam fost pe cont propriu. În amintirile mele, asociez școala cu teroarea memorării.

Te-ai mai întoarce la școală?

De tot? Nu. În vizită? Da. Chiar m-am întors, nu m-a recunoscut nimeni, am rămas un simplu băiat care a studiat cândva acolo. Atât. Nu pentru recunoaștere m-am întors, ci de dor, doar că școlii nu îi era dor de mine. Așa că i-am întors spatele.

Interviu realizat de Gabriela Lupu ■

EN

How did you receive the proposition of playing in School Age Memories?

First of all, I didn't expect to be cast in this role, so I was pleasantly surprised, actually, to be honest, I was absolutely delighted! I was glad to be able to work, I am happy when I work, because such encounters keep us connected and force us to reinvent ourselves.

How useful is such a show?

I think I would have rather liked to be sitting in one of the benches on this show, I would have liked to relive the emotions of math class from there, I would have liked to hear that buzzer ring, although I don't know why they call it "the bell". Anyway, I sit in a bench for a while, as not only the spectators do, but, looking at it from the outside, my opinion is that the show has something to say to any type of audience, any person that has at one point gone through school, or at least passed by one. School awakens in each of us a memory, pleasant or less pleasant, stirs something up or at least makes you think. It was interesting to discover that it is a show that stirs up long forgotten reflexes: the show the audience makes is truly engrossing.

What was your relationship with school?

I was terribly bored. I wrote a lot, really a lot, you know the expression, "after dictation", I was not encouraged to think critically or be creative, team work was almost non-existent, the curriculum was stuffy, and some teachers made those six hours I spent in school much more difficult than they needed to be. I wasn't ever an excellent student, I hated studying, I didn't understand why I needed to learn Latin, why I had to conjugate verbs. Why did I need to know the period of time Vlaicu Vodă was alive for? In the end, I answered these questions by myself – I have no clue! I think it's important to study, to use our intelligence and to discover knowledge, and, looking back, in all this I was truly by myself. In my recollections, I associate school with the horror of memorizing.

Would you return to school?

For good? No. Just for a visit? Yes. I did actually return, no one recognized me, I was just some boy who studied there at one point. That's it. I didn't return for recognition, but because I missed school, but school didn't miss me. So I turned my back to it.

Interview by Gabriela Lupu ■

RO

Amintiri din epoca de școală rămâne – dincolo de o incursiune în universul școlar văzut prin ochi de copil, dar analizat cu luciditatea documentaristului de calibru – o fermecătoare poveste despre memorie. Mihaela Michailov lucrează cu memoria într-un fel de familiaritate tandră, imposibil de confundat cu lipsa de rigoare, o familiaritate care devine imediat disponibilă celui care intră în contact cu ea, fie actor, fie regizor, fie – desigur – spectator. Mihaela Michailov a făcut, pentru a scrie acest text, mai mult decât ceea ce îndeobște se numește „documentare”; ea a provocat un temeinic proces de introspecție, recuperând amintirile de școlari a doi actori care, atunci, și-au jucat – și comentat – propria copilărie. A fost un fel de transfer delicat (sau poate o inefabilă extracție), greu de prins în cuvinte (deși se folosește de ele). Rememorarea unui om devine experiența directă a altuia. Asta este, deja, o remarcabilă performanță de comunicare. Dar ce se întâmplă cu amintirea, odată „extrasă” din contextul personal? Ce se întâmplă cu povestea, atunci când transferul este total? Când nu-i mai aparține defel celui ce o povestește? Spectacolul de la Naționalul din Timișoara încearcă să răspundă la această dilemă, să ridice această mânășă naratologică (și, dintr-un anumit punct de vedere, gnoseologică). Ne îmbărbătăm la gândul că, odată pusă pe hârtie, amintirea își pierde proprietarul, devine amintirea tuturor – devine literatură. Și totuși, asta funcționează doar până la un punct. Iată-i, deci, pe actorii Teatrului Național și pe regizorul lor pe drumul înspre personaje, căutând și descoperind propriile lor cărări, propriile lor povești, pe canavaua construită de autoare. De acum, e povestea lor. Și epoca lor de școală. Și, cu fiecare reprezentație, va deveni și povestea noastră. **Codruța Popov** ■

EDITORIAL

EN**EDITORIAL**

School Age Memories remains – beyond an incursion into the universe of school seen through the eyes of a child, but analyzed with the lucidity of a high caliber documentary maker – a charming story about memory. Mihaela Michailov works with memory in a sort of tender familiarity, impossible to mistake for a lack of rigor, a familiarity that becomes readily available to the one that enters into contact with it, be that person an actor, a director, or – of course – a spectator. Mihaela Michailov has done more than what is usually called “research” in the writing of this text: she initiated a thorough process of introspection, reclaiming the memories of two actors, that, then, played – and commented upon – their own childhoods. It was a sort of delicate transfer (or maybe a sort of ineffable extraction), difficult to put into words (although she makes use of them). The remembering of one person becomes the direct experience of another. This is, already, a remarkable performance in communication. But what happens to the remembering, once “taken out” of personal context? What happens to the story, when the transfer is total? When it no longer belongs to the one telling the story? The show at the National Theater in Timișoara tries to answer this dilemma, take up this narrative gauntlet (and also a gnoseological one, from a certain point of view). We take comfort in the fact that once set on paper, memory loses its owner, belonging to everyone – becoming literature. And still, this works up to a point. Therefore, the actors of the National Theater and their director are on a path towards the characters, searching and discovering their own passages, their own stories, on the blueprint created by the author. From now on, it is *their* story. And *their* school age. And, with each show, it will become *our* story. **Codruța Popov** ■

CelebrART

Duminică / Sunday, 15.01, 19:00 | Sala Mare/ Main Hall

Durata spectacolului / Length of the show 1h15
Audiență generală/ General audience

EMINESCU

scenariu de / adaptation by **Mihaela Lichiardopol**
după / after **Mihai Eminescu**

Distribuția / Cast

ANA MARIA COJOCARU
CĂTĂLIN URSU
CRISTIAN SZEKERES

Spațiu scenografic / Set
Video & Sound design
Coordonator proiect / Project coordinator

REGIA ARTISTICĂ / DIRECTED BY

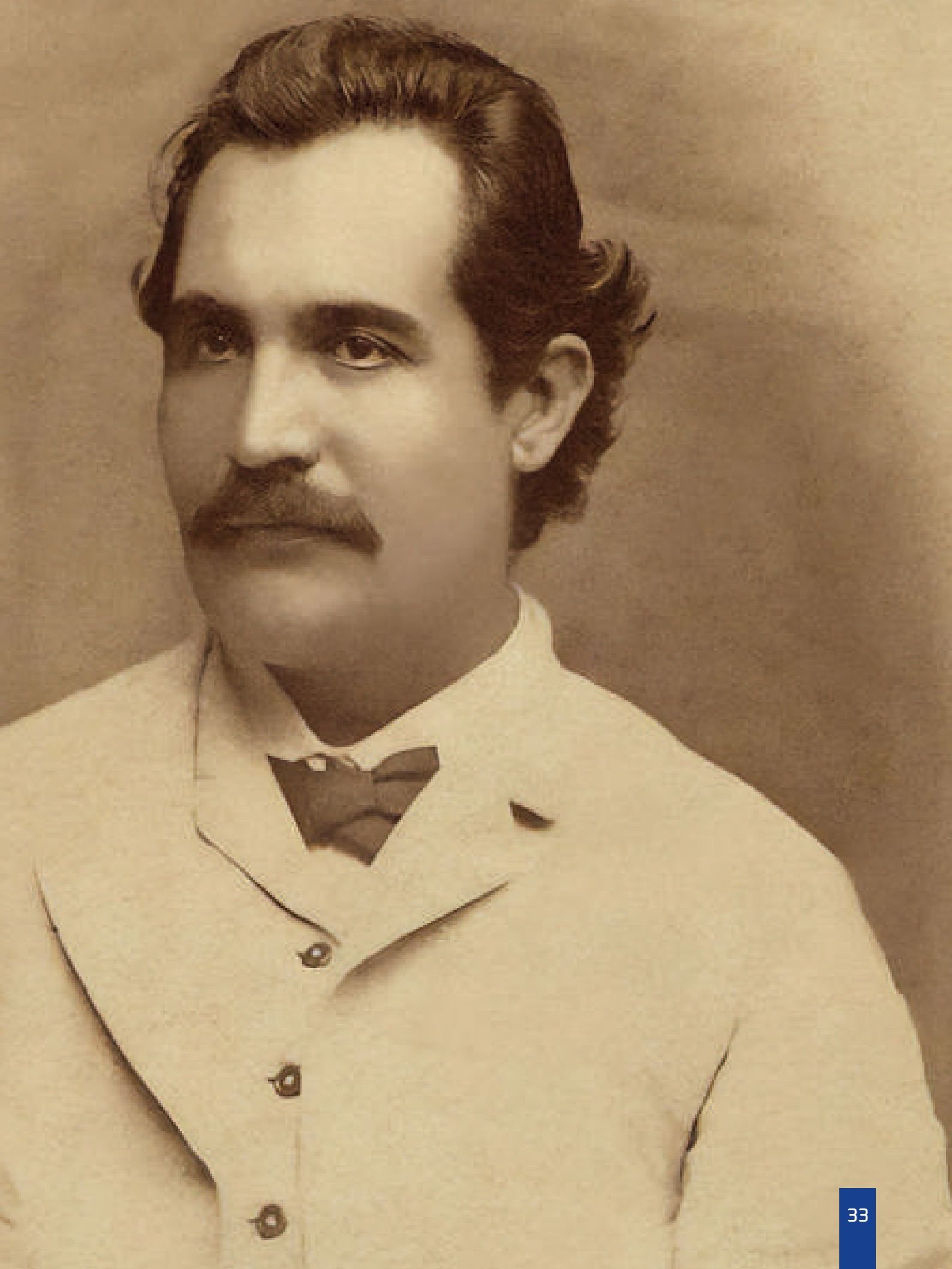
Regia tehnică / Stage director
Lumini/ Lights operator
Sunet / Sound operator
Video / Video operator

GABRIELA STRUGARU-POPA
SEBASTIAN HAMBURGER
ȘTEFAN IORDĂNESCU

MIHAELA LICHARDOPOL

Cristian Stana
Grațian Popp
Claudiu Surmei
Larisa Aioanei

ANA MARIA COJOCARU, ACTRIȚĂ:

Eminescu face parte din ADN-ul nostru

ANA MARIA COJOCARU, ACTRESS:

Eminescu is part of our DNA

RO

De ce ne întoarcem mereu și mereu la Eminescu?

Face parte din ADN-ul nostru, ca să zic așa. Faci cunoștință cu Eminescu din copilărie, de la **Somno-roase păsărele**, sau **Călin**, **file din poveste**... nu cred să existe un român care să nu știe măcar un vers din Eminescu. Sunt expresii care au intrat în limbajul nostru uzual, de bază. Este cel mai „mediatizat” poet român, desigur, dar tot de o reîntoarcere este vorba.

Cât de apropiată te simți de poezia lui Eminescu?

Eu sunt mare iubitoare de poezie. E firesc să mă simt foarte apropiată de poezia lui Eminescu. De câte ori îl recitesc, descopăr ceva nou. Mă uimește profunzimea lui, ușurința cu care trece de la o stare lirică, la una dramatică, incisivă chiar. Mă întorc mereu la versurile lui Mihai Eminescu.

Iubindu-l pe poetul Eminescu, ce părere ai despre ziaristul Eminescu?

Înțeleg de ce rezona intelectual atât de bine cu Caragiale. Are aceeași privire ascuțită. Penița se transformă în bisturiu și disecă realitatea. E o literatură aspră, ne atinge în cel mai concret mod cu atât mai puternic cu cât, culmea, cu durere constatăm că lumea noastră nu s-a schimbat prea mult, ba, în unele cazuri, chiar deloc. Îi simți în pauzele dintre cuvinte strigătul, revolta că progresul social și moral pe care îl așteaptă, la o generație distanță de generația pașoptiștilor, este aproape nul.

Interviu realizat de Codruța Popov ■

EN

Why do we always, again and again, turn to Eminescu?

He is part of our DNA, so to speak. You encounter him since childhood, from **Sleepy birdies** or **Călin**, pages of a story... and I don't think that there is a Romanian that cannot quote at least one verse of Eminescu's poetry. There are expressions that have entered our day to day language. He is the most "promoted" Romanian poet, of course, but it is all about a return to him.

How close do you feel to Eminescu's poetry?

I am a great lover of poetry. It's only natural that I feel very close to Eminescu's poetry. Every time I re-read it, I discover something new. His depth amazes me, the ease with which he can shift from the lyrical to the dramatic, even the incisive. I always come back to the poetry of Mihai Eminescu.

Loving Eminescu the poet, what do you think about Eminescu the journalist?

I understand why he resonated so well on an intellectual level with Caragiale. He has the same sharp gaze. His pen becomes a scalpel that dissects reality. It's harsh literature, it touches us in the most concrete way, and is even more powerful when we realize that our world hasn't changed much from his, moreover, in some cases, it hasn't changed at all. You can hear his screams in the gaps between words, the way in which he revolts at the fact that the social and moral progress he was expecting, a generation later from the generation of the revolutionaries of 1848, is almost nil.

Interview by Codruța Popov ■

CĂTĂLIN URSU, ACTOR:

Aniversându-l pe Mihai Eminescu,
ne aniversăm cultura

CĂTĂLIN URSU, ACTOR:

Celebrating Eminescu,
we are celebrating our culture

RO

În fiecare an, ziua de 15 ianuarie suprapune aniversarea nașterii lui Mihai Eminescu și Ziua Culturii Naționale. Cum interpretezi această încărcătură simbolică?

Eminescu este un munte. Eminescu a depășit barierele timpului. Eminescu înseamnă limba română. Eminescu a adus literatura și gândirea filozofică românească în familia culturii europene a timpului său. Așa că da, aniversându-l pe Mihai Eminescu, ne aniversăm cultura, cu adevărat.

Mai regăsim astăzi ceva din spiritul lui Eminescu?

Cu siguranță, cel care poartă în el sămânța geniului se va dăruia omenirii, nu poate fi oprit. Ascensiunea omului de geniu va avea întotdeauna traiectoria stabilită de însuși destinul lui. Așa s-a întâmplat cu Eminescu. Decât să negăm trecutul, mai bine îl asumăm

ca punct de plecare, respectându-i pe cei care au reușit înaintea noastră și construind, astfel, viitorul pe un fundament solid.

Cât de apropiat te simți de poezia lui Eminescu?

Este un exercițiu interesant: doar în poezie găsești această esențializare a sentimentelor, a credințelor, a tuturor acelor emoții care te fac un om viu, adevărat, capabil de profunzime. Poezia te dezarmează și rămâi pur. Poezia lui Eminescu îmi aduce aminte că este important să ne acceptăm și să ne iubim, să respectăm tradițiile țării în care ne-am format, să avem conștiința propriei istorii și să o acceptăm cu bune și cu rele, și să învățăm ce să nu greșim în viitor, să ne mândrim cu ceea ce avem și să ducem mai departe începutul bun al înaintașilor.

Interviu realizat de Codruța Popov ■

EN

Each year, the day of 15th January superimposes the anniversary of Eminescu's birth with the Day of National Culture. How do you interpret this symbolic charge?

Eminescu is a mountain. Eminescu has surpassed the boundaries of time. Eminescu is the Romanian language. Eminescu has brought Romanian literature and philosophical thought inside the family of European culture of his time. So yes, celebrating Mihai Eminescu, we are truly celebrating our culture.

Can we still find some of Eminescu's spirit today?

Surely, the ones that hold inside them the seed of genius will always give themselves to humanity, and no one will be able to stop them. The ascension of a person of genius will always have its trajectory set by their destiny. It's what happened to Eminescu. Instead of negating the past, best to acknowledge it

as the starting point of our own road, by respecting those who made it before us, building the future on a solid foundation.

How close do you feel to Eminescu's poetry?

It is an interesting exercise: only in poetry can you find this pure essence of feelings, beliefs, of all those emotions that make you feel alive, true, capable of depth. Poetry disarms you and purifies you. Eminescu's poetry reminds me it's important to accept ourselves and to love ourselves, to respect our country's traditions, to be aware of our history and to accept it, with the good and the bad, and to learn what not to do badly in the future, to be proud with what we have and to continue the good start of the ones that came before us.

Interview by Codruța Popov ■

RO

O națiune se construiește în primul rând prin educație și prin cultură. Ziua Culturii Naționale reprezintă, prin însăși semnificația sa, un moment de întâlnire. Este o zi când avem cu toții șansa de a recrea spiritul care a schimbat destinul țării noastre pentru totdeauna.

Constantin Brâncuși și grația infinită, atotcuprinzătoare a sculpturilor lui; geniul lui George Enescu – uriaș compozitor, pianist, violonist și dirijor pe care Europa l-a iubit ca pe unul dintre marii săi artiști; Eugène Ionesco și oglinda conștiinței pe care teatrul lui o pune în fața lumii, pe toate continentele; spiritul unor filosofi ca Emil Cioran sau Constantin Noica; Mircea Eliade și Ioan Petru Culianu, istorici ai religiilor care au influențat gândirea celei de-a doua jumătăți ale secolului, pe plan mondial – sunt doar câteva dintre personalitățile îndreptățite la memoria noastră, doar câteva dintre geniile care au demonstrat prin realizările lor că educația și cultura sunt valorile care au pus și care au păstrat România pe harta lumii. Ziua Culturii Naționale reprezintă, prin urmare, o reverență pentru toți acești oameni de știință, artiști, istorici sau politicieni și un moment de reflecție asupra istoria care ne definește ca națiune și asupra viitorului.

Din toate aceste motive, pentru Teatrul Național din Timișoara, Ziua Culturii Naționale este o sărbătoare care ne solidarizează în jurul valorilor esențiale ale umanității: responsabilitate, asumare, generozitate, civism.

Codruța Popov ■

EDITORIAL

EN

A nation is built firstly through education and through culture. The Day of National Culture represents through its significance, a moment of encounter. It is a day when we all have the chance of recreating the spirit that changed our country's destiny forever.

Constantin Brâncuși and the infinite, all-encompassing grace of his sculptures; the genius of George Enescu, huge composer, pianist, violinist and conductor who Europe loved as one of its greatest artists; Eugène Ionesco and the mirror of consciousness which his theater sets in front of the world, on all continents; the high spirit of such philosophers of Emil Cioran or Constantin Noica; Mircea Eliade and Ion Petru Culianu, two of the most important historians of religions on a global scale – are just some of the personalities that deserve to be remembered, just some of the geniuses that proved through their accomplishments that education and culture are the values that have put and kept Romania on the map of the world.

The Day of National Culture represents a reverence for all those scientists, artists, historians or politicians, a moment of reflection on the history that defines us as a nation, but also a reflection on the future.

For all these reasons, for the National Theater in Timișoara, the Day of National Culture is a celebration that brings us together around humanity's essential values: responsibility, acknowledgment, generosity, good citizenship.

Codruța Popov ■

EDITORIAL

Marti / Tuesday, 17.01, 19:00 | Studio UȚU

Audiență generală / General audience
Durata spectacolului / Length of the show 1h30min.

O NOAPTE FURTUNOASĂ. UN EXERCIȚIU

A STORMY NIGHT. AN EXERCISE

după / after I.L. Caragiale

Distribuția / Cast

Jupân Dumitrache / Master Dumitrache
Chiriac
Spiridon
Rică Venturiano
Veta
Zița

UN SPECTACOL DE / A PERFORMANCE BY

Regizor tehnic / Stage director
Lumini / Lighting operator

ION RIZEA
MARIN LUPANCIUC
DARIUS ZET
MATEI CHIOARIU
OANA ANTONOVICI
CORA SIMILIAN

ADA LUPU HAUSVATER

Judit Reinhardt
Gerhard Crăciun

MARIN LUPANCIUC, ACTOR:

La Teatrul Național din Timișoara am primit absolut tot ce are nevoie un tânăr actor cu ego-ul incontrollabil și spiritul fragil

Printre foarte tinerii actori pe care îi puteți vedea pe scena Teatrului Național din Timișoara se numără și Marin Lupanțiu care a avut șansa de a juca pe această scenă importantă încă de pe când era student. Din anii studenției datează un spectacol plin de vervă tinerească și umor în care studenții de atunci îi aveau ca parteneri de scenă pe doi dintre cei mai importanți actori ai Naționalului timișorean, Ion Rizea și Matej Chioariu. Spectacolul se numește O noapte furtunoasă. Un exercițiu și a fost pus în scenă de regizoarea Ada Lupu Hausvater. Despre această experiență unică ne povestește cu patos și cu veselie Marin Lupanțiu.

Care este povestea spectacolului *O noapte furtunoasă*. Un exercițiu?

Voce enigmatică: povestea **Noptii furtunoase** începe din timpuri demult uitate, chiar de dinaintea – voce înfricoșătoare – *pandemiei!* Râs malefic, cortina (râde). Dincolo de glumă, povestea chiar începe nu cu mult timp înainte de declanșarea pandemiei. Nu mai știu sigur cât am lucrat în sala de repetiții până să dea lockdown-ul peste noi, însă ce-mi amintesc din perioada aceea este lucrul la text. L-am parcurs, împreună cu doamna Ada Lupu Hausvater, literalmente din scoarță-n scoarță. Nu cred că am lucrat atât de în detaliu asupra unui text vreodată. Am analizat inclusiv de ce alege Caragiale să folosească punctul și nu semnul exclamării, de ce sunt trei propoziții scurte și nu o frază lungă și, în definitiv, cum putem ajunge la esența textului pornind de la gramatica lui. A fost o experiență unică.

Dar începe – gong – Covid-time. Iar noi am fost nevoiți să ne luptăm cu o situație de-a dreptul tragică, cel puțin pentru actori: on-line-ul! Multe idei s-au născut și au murit în mințile celor care, într-un moment de optimism, se gândeau la on-line ca la un colac de salvare pentru teatru. În ce ne privește, a trebuit să continuăm lucrul în formulă on-line. Am făcut (atenție!) un exercițiu-cuvânt important, un exercițiu de imaginație: folosindu-ne de tehnologie, am creat o lume în care personajele **Noptii furtunoase** știau să comunice doar virtual. Ne-am folosit de distanța față de camera video a laptop-ului pentru a marca *aparté*-ul, de butonul ON/OFF pentru a marca intrarea și ieșirea din „scenă”; ochii partenerului se împreunau și deveneau unul singur, un ochi ciclopic modern. A treia etapă ne-a găsit tot împreună. Am hotărât că vom continua munca la spectacol, dar în mod diferit. Deși piesele acestui puzzle păreau puse cap la cap, urma să le rearanjăm într-un mod nou și uimitor. Următorul exercițiu pe care ni l-a propus doamna Ada Lupu Hausvater a fost cel mai greu: a fost un exercițiu de răbdare față de noi înșine, un exercițiu de devotament și de dăruire față de meserie și, nu în ultimul rând, un exercițiu de încredere – în noi, în partener, în regizor și, poate cel mai important, în proces! Și uite așa, poftim și titlul: **O noapte furtunoasă. UN EXERCITIUL!**

Cum te simțeați, student fiind, jucând la Teatrul Național din Timișoara?

O noapte furtunoasă. Un exercițiu nu a fost primul meu spectacol la Teatrul Național din Timișoara. Dar pot să îți spun cum mi-a fost la început. Pe lângă expresia tâmpă de bucurie care mi se întipărise pe față, trăiam o stare de exaltare asemănătoare cu cea

a unui țânc care primește pentru prima dată o minge. Era acolo și puțină mândrie – în fond, îmi împlinisem un vis, dar nu asta era sentimentul dominant. Mai degrabă, mă simțeam mic într-un mecanism foarte mare și mă bucuram că aparțin, în sfârșit, unui organism care îmi depășea individualitatea, dar care avea nevoie de ea. Am păstrat sentimentul asta: EU devine NOI, care NOI, muncind cot la cot, creăm ceva pentru VOI. Prin teatru, devenim un întreg, chiar dacă numai pentru puțin timp.

Cum i-ai simțit pe colegii tăi de scenă, Ion Rizea și Matei Chioariu?

Ce mă împiedica să-i văd cu adevărat pe Ion și pe Matei la început era frica de experiența lor infinit mai bogată decât a mea. Îmi era teamă că: „o să mă eclipseze”, „o să mă mănânce în scenă”, „o să mă bage în buzunar” și alte expresii din astea de doi bani, care îl creează pe Bau-Bau prin teatre... Dar aici, nici urmă de Bau-Bau. Și Ion, și Matei, și, de fapt, întreaga echipă a Teatrului m-au primit cu brațele deschise încă din prima zi. Nu m-am simțit nici o secundă intrus, nu am simțit că cineva vrea să-mi ia puținul pe care încep să-l adun, nu mi-a furat nimeni replica, nu m-a împins nimeni pe scări și nu m-a descurajat nimeni când am mai dat-o în bară la repetiții. M-au întâmpinat cu căldură și încredere, mi-au arătat răbdare și înțelegere și, pe lângă toate astea, am avut parte de generozitatea lor absolută. Cred că am primit absolut tot ce are nevoie un tânăr actor cu ego-ul incontrollabil și spiritul fragil.

Ce ai învățat în lucrul împreună cu ei?

Că încrederea în proces este mai importantă decât reușita imediată. Că osteneala din timpul repetițiilor e cel mai firesc și mai bun lucru care i se poate întâmpla unui actor care caută să crească. Și da, că bucuria și sinceritatea bat întotdeauna încrâncenarea, iar talentul este, în realitate, doar reflectorul care pune în lumină munca asiduă.

Ce a însemnat pentru tine această experiență: o lecție de profesionalism sau una de viață?

Una nu o exclude pe cealaltă! Totuși, cred că în primul rând a fost o lecție de profesionalism: am fost tratat ca profesionist și a trebuit să mă ridic la nivelul așteptărilor. Din punctul ăsta de vedere, de multe ori viața personală mai mult încurcă (râde). Ajuns în punctul în care mă aflu acum, pot să spun cu încredere că disciplina din timpul repetițiilor s-a transformat în disciplină cotidiană; mi-am făcut un obicei din a-mi organiza și respecta timpul. Dar mă întorc la ce am spus mai devreme: drumul este mai important decât punctul terminus.

Interviu realizat de Gabriela Lupu ■

MARIN LUPANCIUC, ACTOR:

In the National Theater in Timișoara I received absolutely everything a young actor with an out of control ego and a frail spirit needs

Among the very young actors you can see on stage at the National Theater in Timișoara is Marin Lupanțuț, who had the chance to play such an important venue since he was a student at university. From his student years there exists a show full of youthful verve and humor in which those who were at that time students partnered up on stage with two of the most important actors of the National Theater - Ion Rizea and Matei Chioariu. The show is called A Stormy Night. An Exercise and was staged by the director Ada Lupu Hausvater. Marin Lupanțuț recounts this unique experience with pathos and cheer.

What is the story of the show *A Stormy Night. An Exercise*?

Enigmatic voice: the story of *A Stormy Night* begins in times long forgotten, even before – scary voice – the *pandemic*! Evil laughter, curtain (he laughs). Joking aside, the story really does begin not long before the onset of the pandemic. I really don't know anymore how much time we spent in the rehearsal room until the lockdown was upon us, but what I do remember from that time is the work we did on the text. We went through it, together with Ada Lupu Hausvater, from beginning to end. I don't think I ever worked in such detail on a text. We analyzed even Caragiale's choices in using the full stop instead of the exclamation mark, why there are three short sentences and not a long phrase, and, in the end, by what means can we reach the essence of the text starting from its grammar. It was a unique experience.

But it starts – gong – Covid-time. And we had to handle a truly tragic situation for actors: the online!!! A lot of ideas were born and died in the minds of those who, in a moment of optimism, were thinking of the online like a life-line for the theater. We had to continue working on the show online. We had (attention!) an exercise – important word – an exercise in imagination: using technology, we created a world in which the characters of *A Stormy Night* knew to communicate only virtually. We used the distance to the camera of the laptop to mark the *aparté*, the ON/OFF buttons to mark entrances and exits from "the stage"; the eyes of the partner melded and became one, a modern cyclopean eye. The third stage reunited us. We decided we would continue working, but in a different way. Although all the pieces of the puzzle seemed to be put together, we were to rearrange them in a new and amazing way. The next exercise that Ada Lupu Hausvater proposed was a bit harder: it was an exercise in patience with ourselves, an exercise in devotion and sacrifice to the craft, and, not in the least, an exercise in trust – in ourselves, in our acting partner, in the director and maybe, most importantly, in the process! And so, the title emerged: *A Stormy Night. AN EXERCISE!*

How did you feel playing at the National Theater in Timișoara as a student?

A Stormy Night. An Exercise was not my first show in the National Theater in Timișoara. But I can tell you how it was for me in the beginning. Beyond the silly expression that had stamped itself on my face,

I was experiencing an exalted state similar to that of a child getting his first ball. There was also a little pride – ultimately, I had achieved one of my dreams, but that wasn't the dominant feeling. I rather felt small inside a very large mechanism, and I was glad I finally belonged into an organism that was beyond my individuality, but that needed it. I kept this feeling: I becomes WE, and WE, working side by side, create something for YOU. Through theater, we become a whole, even for a small amount of time.

How did you find you on-stage colleagues, Ion Rizea and Matei Chioariu?

What really impeded me from truly seeing Ion and Matei from the start was the fear of their infinitely richer experiences, compared to mine. I was afraid that: "they would eclipse me", "they would eat me up on stage", "that I would be in their pocket" and other such worthless expressions that make up a Boogie Man in every theatre... But here, there was no Boogie Man. Both Ion and Matei, and actually, the whole team at the National Theater welcomed me with open arms since the first day. I didn't feel as an intruder for one second, I didn't feel like someone was trying to take away from me the little I had gathered, no one stole my line, no one pushed me down the stairs and no one discouraged me when I messed up in rehearsals. I was welcomed with warmth and belief, they showed me trust and understanding, and beyond all this, I received their total generosity. I think I received absolutely everything a young actor with an out of control ego and a frail spirit needs.

What did you learn by working with them?

That trusting the process is more important than immediate success. That the tiredness in rehearsals is the most natural and good thing that can happen to an actor willing to grow. And yes, that joy and sincerity always trump bitterness, and that talent is, really, just the spotlight that lights up hard work.

What did experience mean to you: a lesson in professionalism or a life lesson?

One does not cancel out the other! Still, I think that first and foremost, it was a lesson in professionalism: I was treated as such and had to rise up to expectations. From that point of view, personal life kind of gets in the way (laughs). Being where I am now, I can truly say that the discipline during rehearsals transformed into an everyday thing; I made a habit out of organizing and respecting my time. But I come back to what I said before: the journey is more important than the destination. Interview by Gabriela Lupu ■

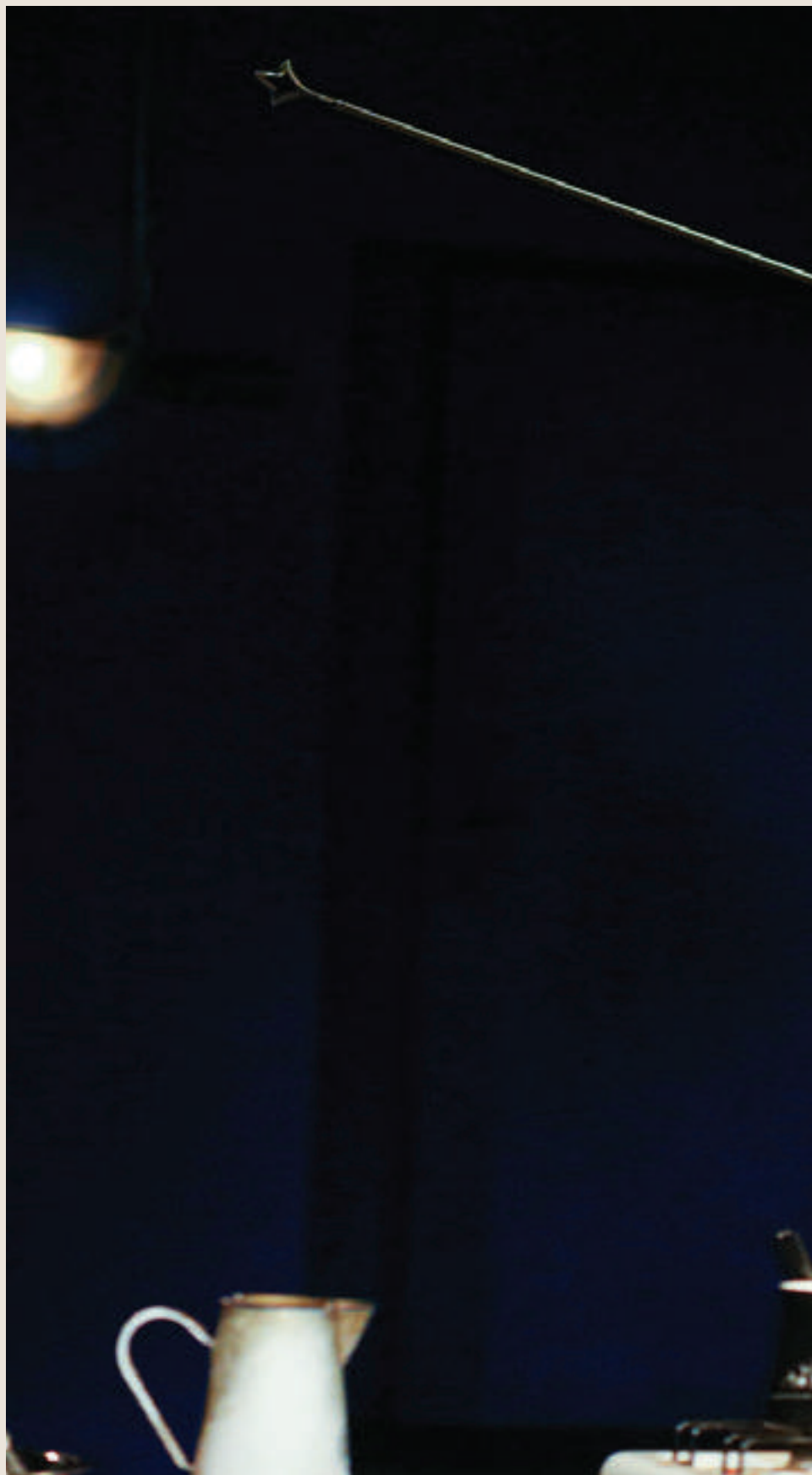
RO

Veta se iubește cu Chiriac în spatele – sau poate nu chiar așa de în spatele – lui Titircă Inimă-Rea, soțul ei. Soțul este un soi de mafiot local care, la fel ca atât de mulți „lideri” din orice domeniu și din orice timp – politicieni, șefi mai mici sau mai mari, educatori (și lista poate continua) – confundă respectul cu frica și autoritatea cu opresiunea. Nu că el ar fi eroul negativ: diferența dintre el și ceilalți, fie că vorbim de credinciosul lui Chiriac, ba chiar și de năpăstuitul Spiridon, e una de poziție – de distribuire a forței. Rică Venturiano greșește – sau poate că nu greșește chiar așa de tare – adresa, în dorința de a-și declara amorul. Ziței, în principiu. Care Zița, cronicar fidel sau posibil delator, scrie, scrie, scrie. Ce scrie? Cine știe, poate chiar această poveste desfăcută și reînnodată care, în spatele ochilor mereu plecați ai Ziței, face un salt în timp.

Exercițiul construit pe **Noaptea furtunoasă** scoate farsa amoroasă și pe protagoniștii ei din mahalaua mică și îi oferă hohotului de râs forța votului de blam față de o societate care, „pe ici pe colo, și anume în părțile esențiale”, seamănă mult prea bine cu mahalaua lui Caragiale.

Codruța Popov ■

EDITORIAL

EN**EDITORIAL**

Veta is playing around with Chiriac behind – or maybe not so much behind – Titircă Mean-Heart's back, her husband. The husband is a sort of local mafioso who, similar to so many "leaders" in any occupation and in any time – politicians, bigger or lesser bosses, educators (and the list can go on) – mistakes respect for fear and authority for oppression. Not that he is the villain: the difference between him and the others, whether we are talking about the faithful Chiriac, or even the beleaguered Spiridon, is one of position – of distribution of power.

Rică Venturiano gets the address wrong – or maybe not that wrong – in the need to declare his love. To Zița, out of principle. Which Zița, faithful chronicler or possible informer, writes, writes, writes. What does she write? Who knows? Perhaps this loosened and tied up again story which, behind Zița's always downcast eyes, jumps through time.

The Exercise built on **The Stormy Night** takes the amorous farce and its protagonists out of the small slum and offers laughter the force of a vote against a society which, "here and there, and in some essential parts" seems to resemble much too well Caragiale's slum.

Codruța Popov ■

CLASIC
CONTEMPORAN

Miercuri / Wednesday, 18.01, 19:00 | Sala 2/ Hall 2

Durata spectacolului/ Length of the show 2h45, o pauză/ one break
Recomandat peste 16 ani/ Recommended for persons over 16 years of age

ÎMBLÂNZIREA SCORPIEI

TAMING OF THE SHREW

după / after **W. Shakespeare**
translated and adapted by **Radu Iacoban**

Distribuția / Cast

Baptista Minola
Caterina/Katherine
Bianca
Petruccio/ Petruchio
Grumio
Hortensio
Lucentio
Tranio
Biondello
Vincentia
Gremio
Preotul/ The Priest
Văduva/ The Widow
Curtis
Nathaniel
Filippo
Giuseppe
Niccolla
Pietra

ION RIZEA
FLAVIA GIURGIU
TANIA IONESCU/ CRISTINA CHIPERI
MATEI CHIOARIU
ANDREI CHIFU
CĂTĂLIN URSU
MARIN LUPANCIUC
BOGDAN SPIRIDON
DARIUS ZET
CLAUDIA IEREMIA
ROMEO IOAN
TEODOR CĂUȘ
CRISTINA KÖNIG
RAOUL HORN
OTNIEL FLORUT
VLAD VAJDOVICI
ALEXANDRU ROMESCU
IOANA BALINT
OANA IOVIȚA

Scenografia / Set

TUDOR PRODAN

REGIA ARTISTICĂ / DIRECTED BY

RADU IACOBAN

Regizor tehnic / Stage director
Sufleor / Prompter
Operare lumini / Light operator
Operare sunet/ Sound operator

Andreea Gecse
Judit Reinhardt
Alexandru Stănescu
Eugen Obrad, Peter Szabo

CLAUDIA IEREMIA, ACTRIȚĂ:

Teatrul înseamnă șansă. Speranță.
Oameni. Zbor. Universuri și lumi de locuit

Claudia Ieremia este o actriță foarte cunoscută și extrem de îndrăgită de publicul din Timișoara. CV-ul ei cuprinde nenumărate roluri mari, dar în Imblânzirea scorpiei a avut generozitatea de a accepta un altfel de rol.

CLAUDIA IEREMIA, ACTRESS:

Theater is chance. Hope. People. Flight.
Universes and inhabitable worlds

Claudia Ieremia is a very well known and extremely loved actress in Timișoara. Her CV holds numerous large parts, but in Taming of the Shrew she had the generosity of accepting a different type of role.

Sunteți cap de afiș în toate spectacolele Naționalului timișorean în care jucați și, cu toate astea, ați acceptat provocarea regizorului Radu Iacoban de a juca un rol secundar, rolul mamei unuia dintre peștorii Biancăi. Cu ce v-a „momit” Radu Iacoban?

De fapt, nu prea știu cine a momit pe cine! (râde). Îmi place regizorul Radu Iacoban și cred că pot învăța încă multe lucruri stând pe margine și văzându-l cum lucrează. Mi-am dorit mult să joc în spectacol, dar să am timpul și libertatea de a privi, de a învăța. Rolul ăsta mi-a dat exact ce-mi trebuia: am fost acolo pe întreg parcursul construirii spectacolului, dar fără presiune, fără enorma responsabilitate pe care o presupune rolul principal. Așa, totul a fost mai ușor. Dar chiar și atunci, când am început să repet, voiam să fac tot felul de lucruri cu rolul, până când am realizat că nu de munca mea era nevoie aici, ci de altceva, nu știu, de șarm. Se tot pomeneste în spectacol de Vicentia din Pisa, vine vorba de ea prin tot textul, i se tot pregătește intrarea, așa că așa zice că e vorba mai degrabă despre o apariție, decât despre un rol secundar.

Jucați de ani buni pe scena Teatrului Național din Timișoara. Ce reprezintă Timișoara pentru dumneavoastră?

Acasă, asta înseamnă. Acasă. Timișoara – implicit, Teatrul Național – este locul în care m-am format, m-am maturizat și mi-am definit identitatea. Este locul care mi-a dat și mă simt dator să dau înapoi cât de mult pot din tot ce am primit. De aici vine și această latură

didactică a activității mele, lucrul cu studenții Facultății de Muzică și Teatru din cadrul Universității de Vest. Implicarea mea în viața orașului e prin ceea ce fac pe scenă grație meseriei pe care o am. Și prin lucrul cu studenții. Și mi-e bine așa.

Anna Karenina, Zoe Trahanache, Gertrude, Nora și lista rolurilor dumneavoastră poate continua mult. Cum este să îți bună parte din spectacolele mari și grele pe umerii tăi?

E parte din viața mea. E un antrenament pe care l-am dus tot mai departe, dar pe care l-am început încă din primii ani în meserie. Nu știu să îmi abordez personajele și nu știu să joc altfel decât cu acea combustie, cu acea doză de adrenalină și de nebunie. E minunat! Desigur, sonoritatea acestor roluri vine la pachet cu responsabilitatea, cu efortul, cu lupta, cu faptul că trebuie să fii mereu în formă. Mereu pregătită fizic și mental. Asta este viața mea, ăsta este universul personajelor mele – provocator, tulburător, greu, minunat. Sunt recunoscătoare pentru asta.

Ce înseamnă teatrul pentru dumneavoastră?

Șansă. Speranță. Oameni. Zbor. Universuri și lumi de locuit. Un fel de a trăi și de a fi în lumea asta.

Ce așteptări aveți de la 2023, an în care Timișoara va fi și Capitală Europeană a Culturii?

Aștept lucruri care să îmi facă „poftă”, să fii mai liberă, mai curajoasă, mai curioasă. Aștept întâlniri. Aștept provocări. Aștept descoperiri.

Interviu realizat de Gabriela Lupu ■

You are a headliner in all of the shows of the National Theater in Timișoara in which you play, and still, you accepted the challenge of director Radu Iacoban to play a secondary role, that of the mother of one of Bianca's suitors. How did Radu Iacoban manage to "lure you in"?

Actually, I don't really know who lured who in! (she laughs). I like the director Radu Iacoban and I think I can learn a lot just by sitting on the side-lines and watching him work. I wanted to play in this show, but also have the freedom and the time to watch and learn. This part offered exactly that: I was there throughout the entire process of the staging, but without any pressure, without the enormous responsibility the main part holds. So, everything was easier. But even then, when I started rehearsals, I wanted to do all sorts of things with the part, until I realized that it was not my work that was needed but something else, I don't know, a sort of charm. Vicentia of Pisa is mentioned throughout the show, she comes up all through the text, her entrance is constantly being prepared, so I think it's more about an apparition, than a secondary part.

You've been playing for years on the stage of the National Theater in Timișoara. What does Timișoara represent to you?

It's home, that what it represents. Home. Timișoara and, implicitly the National Theater, is the place where I was formed, in which I came of age and which defined my identity. It is the place which gave and I feel indebted to give back as much as I can. This is where the didactic side of my activity comes into play, working

with the students of the Faculty of Music and Theater inside the University of the West. My involvement in the life of the city is represented through what I do on stage, thanks to the job I have. And through my work with the students. And it works for me.

Anna Karenina, Zoe Trahanache, Gertrude, Nora and the list of the parts you played can go on for a long time. How is it to hold the weight of so many big and difficult shows on your shoulders?

It's part of what I do. It's a training I've kept pushing on and on, but which I've started in my first years inside the craft. I don't know how to approach my characters or to act without that combustion, that dose of adrenaline and madness. It's wonderful! Of course, the resonance of some roles comes hand in hand with responsibility, effort, struggle, with the fact that you have to always be up for it. Always mentally and physically prepared. This is my life, this is the universe of my characters – challenging, bewildering, difficult, wonderful. I am grateful for it.

What does theater mean to you?

Chance. Hope. People. Flight. Universes and inhabitable worlds. A way of living and of being in this world.

What sort of expectations do you have of the year 2023, when Timișoara will be European Capital of Culture?

I want things that will "entice" me to be more free, braver, more curious. I am expecting encounters. I am expecting challenges. I am expecting discoveries.

Interview by Gabriela Lupu ■

RO

Îmblânzirea scorpiei este o piesă care, cel puțin în secolul al XXI-lea, provoacă discordie. Îi obligă pe toți cei care o ating – creatori de spectacole, spectatori, cititori, comentatori – să ia poziție față de ea: Cum poate fi considerată comedie? Shakespeare chiar era groaznic de misogin într-o epocă groaznic de misogină sau a dus atât de departe demonstrația tocmai ca să își silească spectatorii să vadă ce e de văzut? Deci ce e de văzut? De ce ar trebui și cum ar trebui pus textul ăsta în scenă în anul 2022? Poate fi – ar trebui – e posibil – e permis să fie folosit ca o pledoarie? Pledoarie pentru ce, mai precis?

Că nu e simplu, asta e limpede. Însă Radu Iacoban are curajul să își răspundă la toate întrebările astea – și, probabil, și la altele –, să ia textul lui Shakespeare, să și-l aproprie și să ne facă martorii unui moment de grație – vocea conștiinței.

Într-adevăr, **Îmblânzirea scorpiei** ascunde în spatele termenului „comedie”, cu care această piesă a fost etichetată de-a lungul timpului, un comentariu răsturnat privind imaginea femeii ca marfă, în fond, unul dintre fundamentele mentalității patriarhale. Iar publicul – fiecare spectator în parte – are loc să se alăture acestei poziții lipsite de echivoc în universul bifocal al personajului și al actorului, fiecare cu propriul său discurs în interiorul spectacolului. O poveste într-o poveste, într-o poveste. Iar în mijlocul poveștii stă, ca de fiecare dată, realitatea.

Codruța Popov ■

EDITORIAL

EN

EDITORIAL

The Taming of the Shrew is a play that, at least in the 21st century, causes discord. It forces those who approach it – show creators, audience members, readers, commentators – to have an opinion about it: How can it be considered a comedy? Was Shakespeare really horribly misogynistic in an era that was horribly misogynistic, or did he take his demonstration that far in order to force his spectators to see what there is to be seen? But what is there to be seen? Why should, and how should this text be staged in 2022? Can it – should it – would it be possible – is it permitted to be used as a plea? A plea for what, exactly?

What is clear is that it is not easy. But Radu Iacoban has the courage to answer all these questions – and probably others as well – to take Shakespeare's text, get close to it and make us witness a moment of grace – the voice of conscience. Truly, **The Taming of the Shrew** hides behind the term "comedy", with which this play has been labeled along the ages, an upside-down commentary regarding the image of woman as merchandise, actually one of the building blocks of patriarchal mentality. And the audience – each spectator by themselves – has enough room to join this unequivocal position inside the bi-focal universe of the character and the actor, each with their own discourse inside the show. A story within a story, within a story. And in the middle of the story, we find, as ever, reality.

Codruța Popov ■

CLASIC
CONTEMPORAN

Joi / Thursday, 19.01, 19:00 | Sala Mare / Main Hall

Spectacol recomandat persoanelor peste 16 ani / Durata spectacolului 1h
Show recommended for persons over 16 years of age / Length of the show

DUREREA FANTOMĂ

PHANTOM PAINS

de / by **Vasili Sigarev**
traducerea / translated by **Elvira Rîmbu**

Distribuția / Cast

Dmitrii/ Dmitry
Gleb
Olga

Decoruri / Set
Costume / Costumes
Video design

REGIA ARTISTICĂ / DIRECTED BY

Regizor tehnic / Stage director
Sufleur / Prompter
Operator lumini / Light operator
Operator sunet / Sound operator
Operator video / Video operator

BOGDAN SPIRIDON
MATEI CHIOARIU
ALINA ILEA

INOCENȚIU IEREMIA
GABRIELA STRUGARU-POPA
SEBASTIAN HAMBURGER

ION-ARDEAL IEREMIA

Cristian Stana
Judit Reinhardt
Gerhard Crăciun
Peter Szabo
Eugen Obrad

ION-ARDEAL IEREMIA, REGIZOR:

Chibrite aprinse în vânt

ION-ARDEAL IEREMIA, DIRECTOR:

Matches lit up against the wind

Durerea fantomă este un simptom post-amputare, o realitate medicală care, însă, deschide foarte multe porți în plan emoțional – individual sau colectiv. Cu puțină atenție, putem folosi acest termen chiar și într-un context social și chiar politic și ajungem – iată – să vorbim despre amputări teritoriale generatoare de frustrări, nostalgii sau revanșe.

Cum povestea se întâmplă într-o Rusie contemporană, mi-a fost imposibil să nu identific la nivel de supratemă acest sindrom: durerea fantomă a locuitorilor unui fost imperiu, încă nostalgic după teritoriile pierdute. Sigur, povestea lui Sigarev nu curge în această direcție din dramaturgie – deși un opozant ferm al politicii lui Putin, Sigarev nu și-ar fi putut închipui la începutul anilor 2000 ce forme atroce poate îmbrăca acest complex maladiu de superioritate. Dar spectacolul nostru este un spectacol sub timpuri: dăm viață piesei lui Sigarev *astăzi*, în prezentul *acesta*, cu *acest* război în coastă, cu *această* amenințare în minte. Nu putem ignora anumite similitudini care bântuie, aproape subversiv, conținutul textului. Suntem parte a timpului pe care îl trăim, așa că toate aceste murmure subterane ies la suprafață și mă obligă – regizoral vorbind – să construiesc o supratemă poveștii Olgăi.

Povestea ei – mamă fără copil și soție fără soț – se dezvoltă diferit într-o societate care se hrănește din ectoplasma utopiilor imperiale, o societate dezamăgită, flămândă și resentimentară. Doza de realitate

individuală, planul real din piesă devine ireal în acest context fantomatic în care avioanele Rusiei bântuie pe cerul lumii, căutând un imperiu care nu mai există. Devenită o reflecție, o personalizare a acestui *mise en abîme*, Olga bântuie și ea un sordid depou de tramvaie, căutând un copil care nu mai există și un soț care nu mai există, la fel cum multe mame își caută azi copiii și bărbații printre ruinele unei realități trecute.

Dincolo de toate aceste speculații, revenind la firul narativ, m-am concentrat asupra nivelului „sănătos” al bolii Olgăi. Am plecat de aici: Olga este conștientă că soțul ei o învinovățește pentru pierderea copilului lor, este conștientă că de aceea nu mai vine acasă, ca urmare a acestui raționament își mută căsnicia la depou și înțelege că el s-a sinucis. Doar că asta este o realitate pe care ea nu o poate accepta. În bună tradiție semiotică, face transferul de la semnificant la semnificat, astfel încât ochelarii devin semnul soțului. Cine îi poartă, este soțul. Mai departe, povestea, ca orice poveste puternică, își depășește propriile limite narrative, trece dincolo de raporturile dintre cele trei personaje și este, într-un fel, cam așa cum spunea Peter Brook la un moment dat, povestind o întâmplare – reală, pare-se – în care în Berlinul apocaliptic al anului 1945, undeva, în noapte, printre ruine, un clown făcea lumea să râdă pentru o farfurie cu mâncare. Destinele Olgăi, al lui Gelb și al lui Dmitrii sunt – în fond ca ale noastre, ale tuturor – nimic mai mult decât chibrite aprinse în vânt.

Phantom pain is a post-amputation symptom, a medical reality which opens a lot of emotional gates – individually as well as collectively. With a bit of care, we can use this term even in a social or political context and arrive at – for example – talking about territorial amputations that generate frustrations, nostalgia or retaliations.

As Sigarev's story takes place in contemporary Russia, it was impossible for me not to identify this syndrome as a meta-theme: the phantom pain of the inhabitants of a former empire, nostalgic over lost territories.

Of course, Sigarev's story does not flow in this direction through dramaturgy – although a firm opposer of Putin's politics, Sigarev could not have imagined at the beginning of the 2000s what sort of atrocious forms such a sickly superiority complex could develop into.

But our show is a show about the here and now: we give life to Sigarev's play *today*, in *this* present, with *this* war in our back yard, with *this* threat in mind. We cannot ignore certain similarities that haunt, almost subversively, the content of the text. We are part of the times we live in, so all these subterranean murmurs come to light and force me – from a directorial perspective – to build a meta-theme of Olga's story.

Her story – a childless mother and a wife without a husband – develops differently in a society that feeds itself on the ectoplasm of imperial utopias, a society that is therefore disappointed, hungry and full of resentment. The dose of individual reality, the plane of reality in the play becomes unreal in this spectral con-

text in which Russia's planes stalk the world's skies, searching for an empire which is no longer there. Turned into a reflection, a personification of this *mise en abîme*, Olga haunts a sordid tram depot, searching for a child that no longer exists and a husband that no longer exists, similar to how a lot of mothers nowadays are searching for their children and husbands through the ruins of a past reality.

Beyond all these speculations, and coming back to the plot, I concentrated on the "healthy" level of Olga's disease. This is where I started from: Olga is conscious her husband holds her accountable for the loss of their child, she is conscious that's the reason for which he will not come home anymore, and based on this rationale she moves her marriage in the depot and understands that her husband has committed suicide. But this is a reality she cannot accept. In the good old tradition of semiotics, she makes the transfer from signifier to signified, and so the glasses become the sigh of the husband. Whoever wears them, becomes the husband. The story, as any powerful story, exceeds its own narrative limits, going past the relationships between the three characters and is, in a way, similar to what Peter Brook recounted, talking about an occurrence – apparently real – in which in an apocalyptic Berlin in 1945, somewhere, in the night, among the ruins, a clown made people laugh for a plate of food. The destinies of Olga, Gleb and Dmitrii are – as ours, everyone's – nothing more than matches lit up against the wind.

Vasili Sigarev aparține, cultural vorbind, noii mișcări teatrale est-europene apărute după prăbușirea regimurilor comuniste, inclusiv în fostul U.R.S.S. Ca atare, piesele lui se reclamă unei lumi în dezmembrare, o lume care pierde ideologii, teritorii, alianțe, sisteme de valori împământate (cu forța de cele mai multe ori, contestate *sotto voce* de o parte a intelighenției rusești, dar triumfătoare de-a lungul a peste șapte decenii). Sigarev înregistrează cu finețe de seismograf toate aceste replici – identitare, sociale, culturale, economice, etice – ale marelui cutremur care a însemnat destrămarea Uniunii Sovietice și care scoate la iveală periferia – periferia ca mentalitate, ca reflectare a țesăturii destrămate a istoriei. La nivel individual, replierea este mai ușor de înfăptuit – Sigarev este descoperit, tradus, premiat și jucat în Occidentul până acum necunoscut (teatrul românesc îl descoperă în ultimii zece ani). Mai mult, Sigarev (și nu e singurul dramaturg din noul val) se orientează spre film, cumva din nevoia de a anihila granițele, de a se extrage acestei percepții periferice. Există în piesele lui Sigarev, dar nu numai în ale lui, ci în creațiile unei întregi generații de dramaturgi ruși post-URSS (dacă ne gândim doar la autorii montați la Naționalul din Timișoara – Vîrpaev, frații Presniakov, Bogaev) un soi de disperare care vine nu doar din „întinderile stepei rusești”, ci și dintr-o neașezare, un sentiment de eșec fundamental, de nevindecat. Scriam la un moment dat că, în România, anii '90 au demonstrat că opusul răului nu este întotdeauna binele. Confuzia, spaima că noul drum nu este cel bun, îi încearcă, pesemne, și pe acești artiști al căror acord fin este atât de sensibil. Prezentul le-a arătat lui Sigarev și celorlalți că aveau dreptate. În 2021, protesta pentru eliberarea lui Aleksandr Navalnii și era arestat. Dar nu putea altfel. La fel, nici spectacolul Teatrului Național nu poate altfel: nu-l poate extrage pe Sigarev din istoria țării lui, trebuie să aducă la suprafață, din straturile de profunzime ale narațiunii lui, imaginea acestei lumi rupte, agonizante, o lume care stă astăzi sub semnul unui nume propriu pe veci osândit, o lume care nu poate da drumul din pumn acestui timp ce moare. O lume care nu lasă pe nimeni, nici măcar pe cel mai necăjit, să-și trăiască dramele și neputințele fără să-și pună, încă o dată, cizma pe gâtul lui.

Codruța Popov ■

EN

Vasily Sigarev belongs, culturally speaking, to the new Eastern-European theater movement that emerged after the collapse of Communist regimes, including those in the former U.S.S.R.. Consequently, his plays belong to a world in dissolution, a world that loses ideologies, territories, allegiances, established value systems (most of the times by force, contested in *sotto voce* by parts of the Russian intelligentsia, but triumphant over the course of seven decades).

Sigarev records with the finesse of a seismographer all these aftershocks – having to do with identity, the social, the cultural, the economic, the ethical – of the great earthquake that was the dismembering of the Soviet Union, revealing the periphery – periphery as mentality, as reflection of the unraveled fabric of history.

On an individual level, the return is easier to do – Sigarev is discovered, translated, is given awards and his plays are staged in the, until now, unknown West (Romanian theater discovered him in the last decade). Moreover, Sigarev (and he is not the only playwright of the new wave) moves towards film, somehow fueled by the need to annihilate borders, to extract himself from this peripheral perception.

There is to be found in Sigarev's plays, not only in his but, also in the creation of a whole generation of Russian playwrights post U.S.S.R. (it is enough to mention only the playwrights staged by the National Theatre in Timișoara – Vyrypaev, the Brothers Presniakov, Bogaev) a sort of desperation that comes not only from the "expanses of the Russian steppe", but also from a sort of unsettled sensation, a feeling of unhealable fundamental failure. I wrote at some point that, the 90s in Romania proved that the opposite of evil is not always the good. Confusion, fear that the new path is not the right one, is nagging at these artists who have a sensitive link to reality. The present showed Sigarev and the others that they were right. In 2021 he was protesting for the freedom of Aleksandr Navalnyi and was arrested. But he couldn't help himself. In a similar way, the show in the National Theatre can't help itself, it must bring to the surface, from the deep strata of his narrative, the image of a broken world, one in agony, a world that today is under the influence of an accursed name, a world that cannot let go from its fist this dying time. A world that does not allow anyone, not even the most afflicted, to live out their dramas and defeats, without pushing the sole of a boot on their necks.

Codruța Popov ■

EDITORIAL

Vineri / Friday, 20.01, 19:00 | Studio UȚU

Durata spectacolului 2h10 min., o pauză/ Length of the show 2h10min, one break
Recomandat peste 16 ani/ RECCOMENDED FOR PERSONS OVER 16 YEARS OF AGE

IVANOV

după A.P. Cehov / adaptation after A.P. Tchekov

Distribuția / Cast

Ivanov
Ana Petrovna
Sașa/ Sasha
Shabelskaia/ Shabelskaya
Babakina
Borkin
Dr. Lvov
Lebedev
Lebedeva
Invitați / Guests

DARIE OKLEAN
MARIA LECA
GIORGIANA RANCOV
LARISA BELCEA
KORINA TROCEA
DAMIAN DUMITRU
ANASTASIA DRĂGOI
ALEXANDRU BOGDAN POPESCU
LAURA GÎRBOVAN
ȚANIȚĂ IONESCU
MĂDĂLINA GLIGOR
CRISTINA ROTARU
LAURA GUBAVU
VIVIANA PANAETE
DENISA SUCIU
SONY BUDRIȚAN
TEODOR CAUȘ
VLAD VAJDOVICS
CLAUDIU PIPARȚĂ
EDUARD PĂPARĂ
RAZVAN OROIAN

studenții anului II și III licență ai Facultății de Muzică și Teatru din cadrul Universității de Vest Timișoara
students in the 2nd of 3rd years of their Bachelor studies at the Faculty of Music and Theater inside the University of the West, Timșoara

UN CONCEPT DE / A CONCEPT BY

**LAURA AVARVARI și
CLAUDIA IEREMIA**

Regia tehnică / Stage director
Lumini / Lights operator
Operare sunet / Sound operator

Judit Reinhardt
Costinel Purcaru-Asproiu
Claudiu Surmei

De peste 15 ani, Teatrul Național își asumă rolul de formator în comunitate. Parte din această misiune se îndreaptă înspre susținerea și dezvoltarea viitorilor actori profesioniști, a acelor tineri care se află la începutul unui drum pe cât de dificil, pe atât de fascinant. De aceea, Teatrul Național a creat un context de dezvoltare profesională pentru studenții secției de actorie a Facultății de Muzică și Teatru din cadrul Universității de Vest, în cadrul unui program dedicat, intitulat **ÎN SCENĂ**. Așa se face că numeroase spectacole și-au găsit locul firesc în repertoriul Teatrului Național unde au rămas, majoritatea, mulți ani. Prin prospețimea foarte tinerilor actori și, nu mai puțin, prin intensitatea interpretării, aceste spectacole au creat momente memorabile pentru spectatori și, totodată – așa cum s-a întâmplat cu actorul Andrei Chifu, câștigătorul Premiului UNITER pentru debut în 2020 – au reprezentat adevărate rampe de lansare în această carieră pe cât de dificilă, pe atât de fascinantă. O serie de titluri jalonează drumul pe care îl construiește acest program: **Un Romeo și o Julieta**, **Un scandal urban**, un concept de Laura Avarvari după Shakespeare, **De-a baba oarba** de Edna Mazya, **Dawn Way** de Oleg Bogaev, ambele în regia Mihaelei Lichiardopol, **Pisica verde** de Elise Wilk, un concept de Claudia Ieremia, **Steaua fără nume**, **Exercițiu de actorie** după Mihail Sebastian, **Casa de pe graniță** de Sławomir Mrożek și **O noapte furtunoasă**. **Un exercițiu** după I.L. Caragiale, spectacole semnate de Ada Lupu Hausvater, **Ivanov** fiind cel mai recent dintre acestea. **Codruța Popov** ■

EN**PROGRAMS AND PROJECTS**

For over 15 years, the National Theater has taken on the role as educator inside the community. Part of this mission is aimed towards the support and development of future professional actors that find themselves at the beginning of a road that is both difficult and fascinating. Therefore, the National Theater has created a context of professional development for the students of the acting section inside the Faculty of Music and Theater at the University of the West, through a specific program called ON STAGE. So it is that many shows have become part of the repertoire of the National Theater, where most have remained, for many years.

By the freshness of the very young actors, and not less through the intensity of interpretation, these shows have created memorable moments for the spectators, and also – as was the case with the actor Andrei Chifu, the winner of the UNITER debut prize in 2020 – meant a veritable take off ramp into a career which is as difficult as it is fascinating. A series of titles serve as way markers on the path this program has trailed: **A Romeo and a Juliet**, **An Urban Scandal**, a concept by Laura Avarvari after William Shakespeare, **Hide and Seek** by Edna Mazya, **Dawn Way** by Oleg Bogaev, both directed by Mihaela Lichiardopol, **The Green Cat** by Elise Wilk, a concept by Claudia Ieremia, **The Nameless Star**, **Acting Exercise** after Mihail Sebastian, **The House on the Border** by Sławomir Mrożek and **A Stormy Night**. **An Exercise** after I.L. Caragiale, shows directed by Ada Lupu Hausvater, **Ivanov** being the latest on this list. **Codruța Popov** ■

Duminică / Sunday, 22.01, 19:00 | Sala 2/ Hall 2

Spectacol recomandat persoanelor peste 16 ani / Durata spectacolului 1h 30 min.
Show recommended for persons over 16 years of age / Length of the show 1h30min.

CELE TREI GRAȚII THREE GRACES

de / by **Valentin Krasnogorov**
traducerea / translated by **Elvira Rîmbu**

Distribuția / Cast

Ina
Larisa
Maia

MĂLINA PETRE
MIRELA PUIA
PAULA MARIA FRUNZETTI

Scenografia / Set
Muzica / Composer

GETA MEDINSKI
SEBASTIAN HAMBURGER

UN CONCEPT DE / /A CONCEPT BY

**MĂLINA PETRE
MIRELA PUIA
LUMINIȚA TULGARA**

Regia tehnică / Stage director
Sufleor / Prompter
Operator lumini / Light operator
Operator sunet / Sound operator

Cristian Stana
Judith Reinhardt
Adrian Stănescu
Peter Szabo

MIRELA PUIA, ACTRIȚĂ:

Cum zice Larisa mea, trebuie să trăim fiecare clipă cu modestie, cu bucurie, cu liniște, credință și recunoștință

MIRELA PUIA, ACTRESS:

Like my Larisa says, we have to live every moment with modesty, with joy, with serenity, faith and gratitude

Care este povestea personajului tău?

Larisa este un liant, un fel de spațiu comun pentru prietenele ei. Exact așa am simțit-o încă de la prima lectură. Energia, pozitivismul, cheful de viață, ambiția și determinarea, loialitatea și candoarea sunt doar câteva dintre trăsăturile ei, așa că acestea mi-au fost jaloanele pe drumul pe care l-am parcurs pentru a ajunge la acest personaj minunat. Larisa are deja peste 50 de ani și n-a avut o viață ușoară, nici acum nu are, dar este tot timpul deschisă unor noi provocări și acceptă cu umor și seninătate lucrurile care i se întâmplă, în ciuda suferinței care și-a pus amprenta pe sufletul ei.

Ești actriță, dar ai semnat regia mai multor spectacole. A fost simplu sau complicat să împarți conceptul acestui spectacol cu celelalte două creatoare ale sale?

În rezumat, povestea este asta: trei prietene se sprijină una de alta pentru a merge mai departe, într-o perioadă a vieții în care cei mai mulți oameni nu mai așteaptă mare lucru. Își retrăiesc poveștile cu sentimentele la fel de vii, cu emoțiile la fel de tinere ca la început. Cele trei prietene se ceartă, se împacă, râd și plâng, pleacă și se întorc, se ascultă, se acceptă, se completează una pe alta într-o neliniștită căutare. Cam așa a fost și lucrul cu cele două colege ale mele cu care am semnat conceptul acestui spectacol. Dar, spre deosebire de ele, singure în prietenia lor, noi am avut șansa unui ochi din exterior care să vadă

și să corecteze eventuale inadvertențe. Evident, un ochi obiectiv și avizat. Așa că de la un moment dat, trio-ului nostru i s-a alăturat regizorul Ștefan Lordănescu. Și a fost bine.

De ce „Grații”?

Grecia antică le-a dat nume celor trei grații: Aglae semnifică strălucire, splendoare, Eufrosina – voieșie și bucuria vieții, iar Thalia sugerează înflorirea, abundența. Grațiile noastre timișorene, deși nu mai sunt chiar la prima tinerețe, recuperează în forță – sau măcar fac toate eforturile să recupereze – atributele mitologicelor lor predecesoare. Maia, Ina și Larisa sunt total diferite, adesea au păreri antagonice despre viață, însă le leagă o prietenie pe cât de lungă, pe atât de sinceră. Fiecare își conturează profilul în antiteză cu celelalte două, dar nu în conflict. Cred că asta este și motivul pentru care spectatorilor le este atât ușor să se identifice cu una sau cu alta dintre ele. Adevărul e că dincolo de comedie este multă viață, și viața nu este niciodată simplă, clară și ușoară. Odată, după una din reprezentații, o spectatoare mi-a trimis un mesaj în care mărturisea că, deși a răs cu lacrimi în timpul spectacolului, după ce a ieșit din teatru a rămas mult timp în parc, pe bancă, și a plâns. Dar, cum zice Larisa mea la finalul spectacolului, trebuie să trăim fiecare clipă cu modestie, cu bucurie, cu liniște, credință și recunoștință.

Interviu realizat de Codruța Popov ■

What is your character's story?

Larisa is a bond, a sort of common space for her friends. It's how I perceived her since the first reading. Her energy, positive attitude, joie de vivre, her ambition and determination, her loyalty and candor are only some of her traits, so I chose these as my way markers on the road I traveled in order to reach this wonderful character. Larisa is already over 50 and did not have an easy life, still does not have it easy, but is always open to new challenges and accepts everything that happens to her with humor and serenity, in spite of all the suffering that has marked her soul.

You are an actress, but have directed several shows. Was it easy or complicated to share the concept of this show with its two other creators?

The story of the three graces is, briefly, this one: three friends support one another to keep carrying on in a period in life when most do not expect anything more. They are re-living their stories with feelings as lively as ever, with emotions as young as in the beginning. The three friends fight, make up, laugh and cry, leave and return, listen to each other, accept each other, complete one another during a restless search. The work on the show was similar with my two colleagues with whom I signed the concept of this performance. But, compared to the characters, who are alone in their friendship, we had the opportunity of an outside opinion who could

step in and correct any possible inadvertencies. I'm obviously talking about a knowledgeable and objective outside observer. Meaning that from a point onward, our trio was joined by the director Ștefan Lordănescu. And things turned out well.

Why "Graces"?

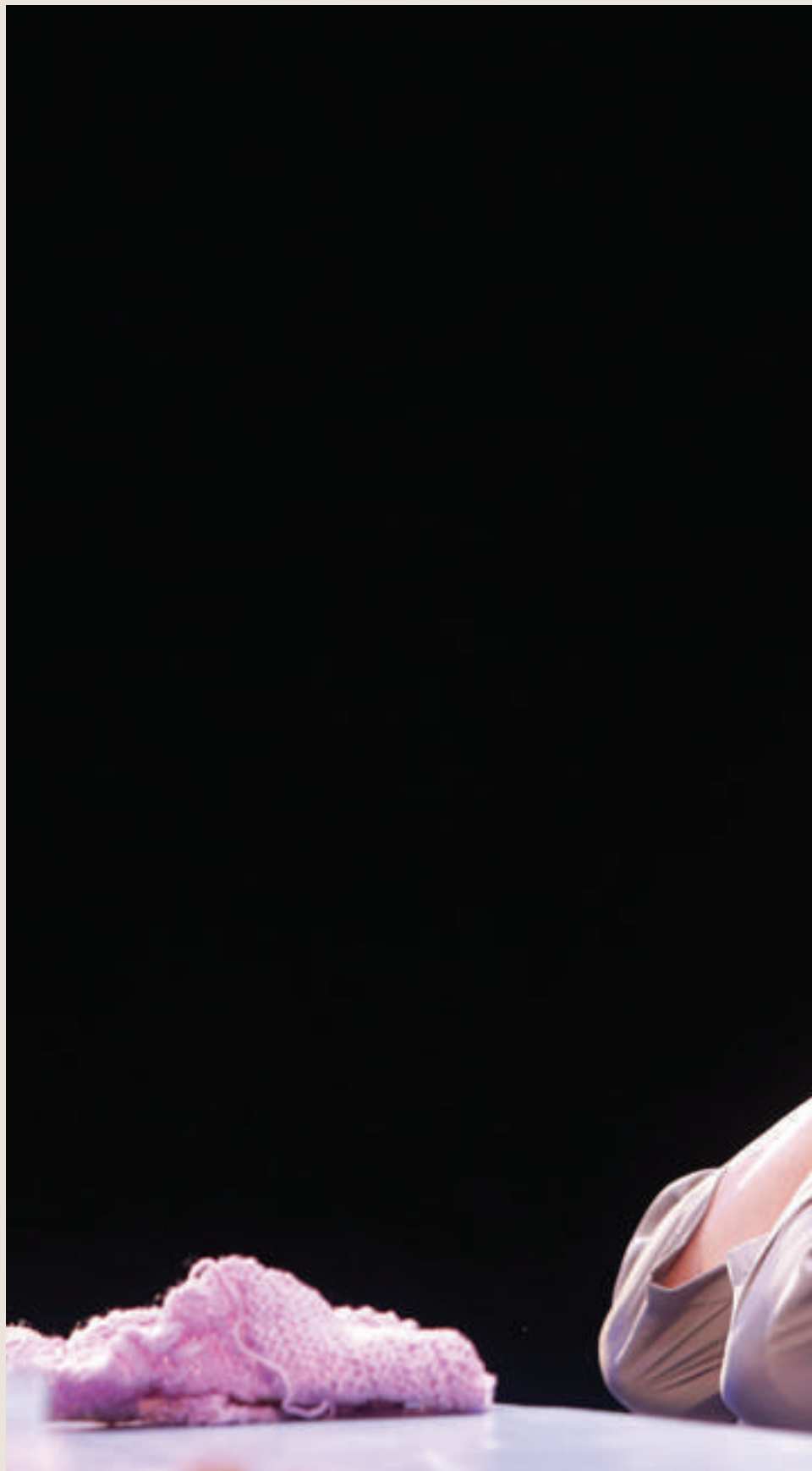
Ancient Greece named the three Graces: Aglae means brilliance, splendor, Eufrosina – joy and joie de vivre, and Thalia, suggesting flowering, abundance. Our Graces from Timișoara, although not in their prime anymore, are trying to catch up in full swing – or at least try to do everything that they can – to be similar to their mythological predecessors. Maia, Ina and Larisa are totally different, and often have differing opinions about life, but they are linked by a long and sincere friendship. Each show their way of being in antithesis, but not in conflict with the others. The truth is that beyond comedy there is a lot about life, and life is never simple, clear, or easy. Once, after a show, a female audience member sent me a text message in which she confessed, that although she laughed herself to tears during the show, after she left the theater, she sat for a long time on a bench in the park, and cried. But, as my Larisa says at the end of the show, we have to live every moment with modesty, with joy, with serenity, faith and gratitude.

Interview by Codruța Popov ■

RO

După Rubens, Rafael și Botticelli, e timpul pentru o nouă imagine a celor trei grații. Mai puțin celebre, mai puțin strălucitoare decât ficele lui Zeus, nu foarte răsfățate de viață și nu prea prospere, **Cele trei grații** ale autorului rus Valentin Krasnogorov caută și ele, cu nu mai puțin șarm, fericirea. Sunt prietene de 40 de ani deși absolut totul, de la temperament la biografie, le deosebește. Perspectiva unei senectuți solitare determină reacții diferite și le dă ocazia unor mici jocuri de putere, provocând o avalanșă comică, dar și o reflecție duioasă asupra condiției umane. O comedie plină de sensibilitate, **Cele trei grații** pledează pentru iubire și pentru bucurie, ca antidot pentru mai micile sau mai marile probleme care apar atunci când sufletul aleargă mult mai repede ca trupul, iar speranța are de luptat cu inerția, cu tabieturile și cu oglinzile strâmbe ale neîncrederii în sine. **Codruța Popov** ■

EDITORIAL

EN

EDITORIAL

After Rubens, Raphael and Botticelli, it's time for a new look on the three Graces. Less well known and not as glamorous as the daughters of Zeus, not very spoiled by life and not very prosperous, **The Three Graces** of Russian author Valentin Krasnogorov are also on an equally charming search for happiness. Friends for 40 years, although everything from temperament to biography sets them at odds with each other. The perspective of lonely senescence makes them react differently and gives them the opportunity to enact small games of power, causing an avalanche of comedy, but also a tender reflection on the human condition. **The Three Graces** is a plea for love and joy, as an antidote to the small or large issues that emerge when the soul runs faster than the body, and hope has to fight with inertia, with old habits and the funny mirrors of self-doubt.

Codruța Popov ■

Marti / Tuesday, 24.01, 19:00 | Sala Mare / Main Hall

*Audiență generală / General audience
Durata spectacolului / Length of the show 1h10min.*

CONUL LEONIDA FAȚĂ CU REAȚIUNEA

DON LEONIDAS AND THE RIGHT-WING CONSPIRACY

de / by **I.L.Caragiale**
regia artistică / directed by **Felix Alexa**

Distribuția / Cast

Leonida
Efimița
Safta
Mițu

ION RIZEA
CLAUDIA IEREMIA
MATEI CHIOARIU
ALINA ILEA

Scenografia și video design / Set & video design

TUDOR PRODAN

UN SPECTACOL DE / DIRECTED BY

FELIX ALEXA

Regia tehnică / Stage directors

Cristian Stana
Claudiu Surmei
Judit Reinhardt
Gerhard Crăciun
Claudiu Surmei
Eugen Obrad

Sufleor / Prompter
Lumini / Light operator
Operare sunet / Sound operator
Operare video / Video operator

RO

ION RIZEA, ACTOR:

Caragiale, în geniul lui, a surprins
esența nației noastre

Îl joci în cea mai nouă premieră a Teatrului Național din Timișoara pe Conul Leonida. Cum ai primit propunerea?

Cu mare bucurie, dar și cu teamă, trebuie să recunosc. **Conul Leonida** mi se pare unul dintre cele mai grele texte ale lui Caragiale. Bineînțeles că după ce a trecut primul moment, am luat personajul ăsta ca pe o provocare, așa cum abordez toate rolurile pe care le primesc: am plecat de la ideea că într-o aventură nouă și am încercat să îl fac cât mai bine. Publicul decide în ce măsură am reușit. Ce știu eu sigur, însă, este că îmi place foarte mult să-l joc pe Leonida.

Cum a fost lucrul cu regizorul Felix Alexa?

A fost o experiență minunată. Noi am mai lucrat împreună, așa că m-am bucurat foarte mult să mă întâlnesc cu Felix la muncă, după atâția ani. Aproape că uitasem cum sunt repetițiile cu el, de la text la situații, de la concept la detaliu. Într-un fel, am redescoperit ceva. Mi-am amintit cât de mișto e să lucrăm împreună, cât de bine lucrează cu actorii, câtă inteligență, erudiție și atenție pune la bătaie pentru spectacolele pe care le montează. E și meritul lui Felix că am repetat la spectacolul ăsta cu atât de multă bucurie.

Cum ar arăta Conul Leonida azi? La ce emisiuni TV crezi că s-ar uita și cu ce partid ar vota?

Dar de ce ar trebui să arate altfel? Mai ales al nostru, care, deși rece pe vecie, e pătimaș acolo, în cripta

lui (râde). Conul Leonida de azi nu cred că diferă cu nimic de Conul Leonida din momentul în care a fost scris textul, doar oportunitățile tehnice în materie de știri și dezinformare sunt altele azi. Un Leonida *reloaded* e genul care știe tot, care butonează între canale de știri cărora nici măcar nu merită să le pronunț numele. Conul Leonida – eternul Conul Leonida – e un ultranaționalist dur, membru de partid; cel al vremurilor noastre ar vota fără să clipească partidul cel „strălucitor”. (râde)

Sunt scrierile lui Caragiale etern valabile?

Absolut! Jucam deja în două spectacole pe textele lui Caragiale – **O scrisoare pierdută** și **O noapte furtunoasă**. Un exercițiu (regia artistică Ada Lupu Hausvater), iar acum am șansa **Conului Leonida față cu reacțiunea**. Așa că, din locul din care privesc, nimic nu pare să se fi schimbat în comportamentul conaționalilor. Ca și cum Caragiale, în geniul lui, a surprins în textele lui esența nației noastre.

De ce ar trebui să vadă cei tineri mai ales acest spectacol?

Din toate motivele pe care le-am spus mai sus. „Cei care uită trecutul sunt condamnați să-l repete” e ceva mai mult decât un aforism. Trebuie să fim conștienți că viitorul este în mâinile tinerilor. Dar și ei trebuie să devină conștienți. Cred că din punctul ăsta de vedere, **Conul Leonida** poate să dea o mână de ajutor. E ca o radiografie cu explicații.

Interviu realizat de Gabriela Lupu ■

EN

ION RIZEA, ACTOR:

Caragiale, in his genius, managed to capture the essence of our nation

You play Don Leonidas in the newest premiere of the National Theater in Timișoara. How did you receive the proposal?

With greatest joy, but also with fear, I have to admit. **Don Leonidas** is in my opinion one of Caragiale's hardest texts. Of course, after the initial moment, I took this character as a challenge, as I do with all roles I receive: I started from the idea that I am embarking on a new adventure and tried to do my best. The audience will decide the measure to which I succeeded. What I know for sure, though, is that I like playing Leonida a lot.

How was it working with the director Felix Alexa?

It was a wonderful experience. We worked together before, so I was glad to meet him again at work, after all these years. I had almost forgotten how rehearsals with him can be, from the text to the stage, from concept to detail. In a way, I re-discovered something. I remembered how cool it is to work together, how well he works with the actors, how much intelligence, erudition and care he injects into the shows he directs. It is also to Felix's credit that we rehearsed for this show with such joy.

How would Mister Leonida look today? What TV shows do you think he would watch, and for which political party would he vote?

But why would he look different? Especially ours, although stone cold for eternity, is quite passionate there, in his crypt. (he laughs) Don Leonida of

today I don't think is that much different from the one at the moment the text was written, just the technical means used in news and disinformation are different today. A reloaded Leonida is the type that knows it all, that zaps between news channels whose names are not even worth mentioning. Don Leonida – the eternal Don Leonida – is a hard ultra-nationalist, a party member: the ones in our time would vote without blinking for the most "sparkly" of them all. (laughs)

Are Caragiale's writings eternally valuable?

Absolutely! I was already playing in two shows based on Caragiale's texts – **The Lost Letter** and **A Stormy Night. An Exercise** (artistic direction Ada Lupu Hausvater), and now I have the chance with **Don Leonidas and the Right-Wing Conspiracy**. So from where I'm sitting, nothing seems to have changed in the way our countrymen behave. It's as if Caragiale, in his genius, managed to capture the essence of our nation.

Why should, especially the young, see this show?

For all the reasons I mentioned above. "Those who forget the past are doomed to repeat it" is something more than an aphorism. We have to be aware of the fact that the future is in the hands of the youth. But they also need to be aware of everything. I think that from this point of view, **Don Leonidas** can lend a helping hand. It's like an X-Ray with explanations. **Interview by Gabriela Lupu** ■

Noaptea pare timpul cel mai bun pentru a pune piedică realității și cauzalității. Ce face, însă, Felix Alexa, în bună înțelegere cu Caragiale, de altfel, în noaptea „marii spaime”, e mai mult decât să le pună piedică: în **Conul Leonida față cu reacțiunea**, realitatea și cauzalitatea sunt băgate în corzi, li se schimbă polaritatea. Nu în viață, nu în moarte – un nimic plin de întâmplări populează acest limb sau, mai degrabă purgatoriu, deși Leonida – care vorbește cu orgoliul omului mărunț, convins de orice fiindcă nu știe nimic și cu ifosul tiranic al celui slab față de cel mai slab decât el – se simte pur și îndreptățit, așa, în general, din principiu. Noaptea de „lăsata secului” în care Nae Ipingescu (o mai veche cunoștință, dintr-o altă noapte caragialiană) trage focuri de pistol în drum spre casă dintr-un „obicei mitocănesc”, cum remarcă Safta (ca mare doamnă ce se simte ea, prin ricoșeu), combinată cu povestea despre articolul din *Aurora democratică* de pe vremea „răposatei dumneaei”, provoacă o suită de replici și (non-)situații care bifează toate „specificațiile” teatrului absurdului, exact așa cum urma să le descrie cu vreo sută de ani mai târziu Martin Esslin¹. Până la urmă, replicile golite de miez ale lui Leonida și ale Efimiței se așază una peste alta, se proptesc una de cealaltă, se îngheșuie, se aglomerează, se ciocnesc și se întretaie – ce-i drept, Leonida nici n-are nevoie să fie contrazis, se descurcă foarte bine și singur – până ajung să asambleze un improbabil *montagne russe* care își ține pasagerii cu sufletul la gură, amețiți, entuziasmați, surescitați, făcându-i să uite că sunt într-o falsă călătorie, pe un drum în cerc. **Codruța Popov** ■

¹ Martin Esslin (1918-2002), dramaturg, profesor, jurnalist și critic de teatru; este cunoscut pentru lansarea termenului „teatrul absurdului”

EN**EDITORIAL**

Night seems the best time to hinder reality and causality. But what Felix Alexa does, in total understanding with Caragiale, in the night of "the great fright" is more than trip them up: in **Don Leonidas and the Right-Wing Conspiracy**, reality and causality are floored, their polarity changed. Not in life, not in death – a nothingness full of happenings inhabits this limbo or, rather, this purgatory, although Leonidas – who talks with the ego of the little man, convinced of anything because he knows nothing, with the tyrannical whims of the weak in the face of weaker – feeling pure and entitled, just so, out of principle. The night of "the last day before fasting" in which Nae Ipingescu (an older acquaintance, from another night of Caragiale's plays) fires off pistol shots on his way home out of a "loutish habit" as Efimița remarks (as the grand dame she feels that she is, by ricochet), combined with the story about the article from the *Democratic Aurora* from the time of the "departed Missus", provokes a streak of lines and (non-)situations that check all the "specifications" of the theater of the absurd, exactly as Martin Esslin¹ would describe them some one hundred years later. Ultimately, the lines devoid of any sort of core delivered by Leonidas and Efimița lay one next to the other, prop each other up, cluster, clash and intertwine – honestly, Leonidas needing no one to contradict him, he can handle that very well by himself – until they end up assembling an improbable *montagne russe* that keeps its passengers on the edge of their seats, dizzy, enthusiastic, overexcited, making them forget that they are on a false journey, a road leading back in on itself. **Codruța Popov** ■

¹Martin Esslin (1918-2002), playwright, professor, journalist and theater critic; is known for having coined the term "theater of the absurd".

Miercuri / Wednesday, 25.01, 19:00 | Sala 2

Durata spectacolului / Length of the show 1h15
Audiență generală / General audience

ȘCOALA FEMEILOR versus ȘCOALA BĂRBAȚILOR

THE SCHOOL FOR WIVES versus THE SCHOOL FOR HUSBANDS

montaj din piesele lui Molière de / after Molière by Gigi Căciuleanu
traducerea și adaptarea / translated and adapted by Codruța Popov

Distribuția / Cast

Madame A
Madame F
Mademoiselle Pretiosi
Madame L
Madame D
Madame I
Madame S
Madame O
Monsieur K
Monsieur R
Monsieur M
Monsieur D
Monsieur Z
Monsieur A
Monsieur B

ALINA ILEA
FLAVIA GIURGIU
MIRELA PUIA
LAURA AVARVARI
DANIELA BOȘTAN
IULIANA CRĂESCU
ALINA SPIRIDON
OĂȚA ANTONOVICI
CĂTĂLIŢĂ URŞU
RAUL LĂZĂRESCU
MARIN LUPANCIUC
DARIUS ZET
ANDREI ZGĂBAIA
ALEXANDRU ROMESCU
BOGDAN BLISTYAR

Dramaturgia / Dramaturgy
Scenografia / Set
Muzică originală / Composer
Asistent de regie / Director's assistant

GIGI CĂCIULEANU
CORINA GRĂMOȘTEANU
PAUL ILEA
MIRELA PUIA

SPECTACOL DE TEATRU COREGRAFIC DE A CHOREOGRAPHIC THEATRICAL PERFORMANCE BY GIGI CĂCIULEANU

Regia tehnică / Stage director
Operare lumini / Lights operators

Andreea Gecse
Gerhard Crăciun, Alexandru Stănescu,
Adrian Stănescu
Andreea Gecse

Operare sunet / Sound operator

GIGI CĂCIULEANU, COREGRAF:

Abia când ajungi la capătul puterilor,
mișcarea devine DANS

Dansator, coregraf de renume internațional, poet, desenator, Gigi Căciuleanu este un om al Renașterii în plin secol XXI. Acest artist fabulos s-a întâlnit cu minunații actori ai Teatrului Național din Timișoara pe care i-a transformat în dansActori, o denumire marca Gigi Căciuleanu – a actorului ideal și a dansatorului perfect, adunați într-un singur artist. Spectacolul **Școala femeilor versus Școala bărbaților** este un încântător Molière în pași de dans.

„Aș putea califica Dansul, printre alte atâtea definiții, ca fiind nu numai o artă a vieții, ci și un meșteșug al supraviețuirii. Duse – și arta, și meșteșugul – la extremă. Atunci când dansezi (am în vedere *a dansa*, și nu a *dănțui*), o faci din tot corpul, cu întreaga-ți făptură, fără a-ți precupeți câtuși de puțin forțele. Abia când ajungi la capătul puterilor și în măsura în care poți depăși acest stadiu, mișcarea devine **DANS**”, spune Gigi Căciuleanu.

Despre faptul că artele par a fi prea puține pentru el, Gigi Căciuleanu, care se manifestă prin dans, prin teatru, prin poezie și prin desen, spune că: „sunt, toate, ramuri ale unei aceleiași arte: cea de a trasa linii, de a lansa semne, de a codifica lumea (sau de a o dezlega) prin metafore”.

Printre întâlnirile care l-au marcat, pe lângă cea cu Miriam Răducanu, mentorul lui, s-a numărat și cea cu legendara Pina Bausch. „Pina Bausch dansând... Era în perioada în care dansam în același spectacol, la Essen sau prin turnee (Anglia, Olanda...), Pina pe *ale ei*, eu pe *ale mele*. Mă văd ca acum, stând în culise, așteptând să-mi vină rândul. Scena era mai ridicată, ca un fel de estradă față de culise. Deci: stau cu coatele pe acea parte de estradă ascunsă publicului, cu bărbia în pumni, cu ochii pironiți la scenă și văd picioarele Pinei în prim-plan, corpul ducându-i-se la nesfârșit în sus, ca atunci când privești un turn de jos. O lume întreagă – în acel trup care începea de la tălpi. Nu se poate descrie prin cuvinte emoția pe care am resimțit-o și pe care până astăzi o port în mine, vibrând în acele călcături de dinozaur îngeresc. Mai târziu, am scris și un text inspirat și din acele momente intim apocaliptice”.

De altfel, Gigi Căciuleanu are o relație specială cu îngerii. Când era copil, refuza să doarmă cu bluză de pijama pentru că avea impresia că în somn îi cresc aripi de înger. Și bluză de pijama nu le-ar fi dat voie să crească. **Gabriela Lupu** ■

GIGI CĂCIULEANU, CHOREOGRAPHER:

Only when you reach the end of your strength, does movement become DANCE

Dancer, internationally renowned choreographer, poet, sketcher, Gigi Căciuleanu is a Renaissance man in the 21st century. This fabulous artist has met with the wonderful actors of the National Theater in Timișoara, and has transformed them into danceActors, a term coined by Gigi Căciuleanu – that of the ideal actor and the perfect dancer, come together into a single artist. The show **The School for Wives versus The School for Husbands** is a charming piece of Molière set to dance steps.

"I could describe Dance, among so many other definitions, as being not only an art of life, but also a craft of survival. Taken – both art and craft – to the extreme. When you are dancing (I am speaking of to *dance* and not to *prance*) you do it with your whole body, your whole being, without holding anything back. Only when you reach the end of your strength, does movement become DANCE", claims Gigi Căciuleanu.

On the fact that the arts seems too few for him, Gigi Căciuleanu, who expresses himself through dance, theater, poetry and drawing says that: "these all are off-shoots of the same art: that of tracing lines, launching signs, codifying the world (or setting it free) through metaphors."

Among some of the encounters that marked him, apart from the one with Miriam Răducanu, his mentor, was the one with the legendary Pina Bausch. "Pina Bausch dancing... It was at the time when we were dancing in the same show, in Essen or on tour (England, The Netherlands...), Pina doing her thing, me doing mine. I can see myself now, back-stage, waiting to go in. The stage was elevated, like a sort of platform. So: I have my elbows on that part of the platform that couldn't be seen by the audience, my chin in my hands, eyes fixed on the stage, and I see Pina's legs, her body going endlessly upward, like I was watching a tower from the bottom up. A whole world in that body that started with the soles of her feet. The emotion cannot be put into words, and I still keep it with me today, vibrating in those heels of an angelic dinosaur. Later, I wrote a text inspired also by those intimately apocalyptic moments."

As a matter of fact, Gigi Căciuleanu has a special relationship with angels. When he was a child, he refused to sleep with his pajama shirt on, as he felt that he would grow angel wings in his sleep. And that pajama shirt would hinder their growth.

Gabriela Lupu ■

Una din însușirile principale ale teatrului este că, de cele mai multe ori, o ia înaintea timpului. Sau, cine știe, poate că transcende istoria într-un prezent continuu, un prezent „în derulare” care nu ține cont nici de cronologie, nici de binomul cauză – efect.

Așa se face că peste Molière au trecut patru secole fără ca asta să îi știrbească ceva din ascuțimea observației sau din privirea critică. Așa se face că, privind în urmă, constatăm că ar fi putut scrie cam despre aceleași lucruri cu încă tot atâta vreme înainte și să rămână de actualitate. Așa se face că până și Regele Soare – autocratul care prin definiție nu admite nici o umbră de critică – înțelege că spiritul lui monsieur Poquelin nu poate fi încătușat și, pus în fața evidenței, își dă voie să se lase fermecat de inteligența și umorul lui Molière, să îl aperse de persecuția Bisericii, să obțină pentru el săli – altele decât cele de la Versailles – în care să își joace spectacolele, ba chiar, zice-se, să îi boteze copilul.

Poveștile lui Molière iau în colimator o sumedenie de teme – caractere strâmb, o religie folosită strâmb, ambiții și pretenții sociale ridicole, comportamente grotești, o medicină aplicată după ureche, total iresponsabil... Dar, odată înlăturat acest strat de suprafață, aceste subiecte particulare, în piesele lui Molière rămân două linii de forță îngemănate, de o limpezime absolută: natura umană și conflictul dintre bărbați și femei. Unde conflictul este punctul de convergență.

Gigi Căciuleanu intră în plin în acest spațiu al conflictelor, le deșurubează, se joacă cu ele, le colorează cu bucuria și cu umorul lui înțelept și construiește **Scoala femeilor versus Scoala bărbaților** ca pe o suită de istorii despre această luptă căreia civilizația, cu toate marile ei cuceriri, încă nu i-a dat de capăt după 6000 de ani de patriarhat. Povești fermecătoare despre mici iubiri, mici infernuri domestice, mici nedumeriri și multe subterfugii, mici războaie și diplomații repun în discuție, cu lucidă bonomie și cu grație fără milă, o societate care încearcă și tot încearcă să îndrepte o balanță în care stăm despărțiți de-atâta timp: femeile de-o parte, de alta bărbații. Și totuși, nu mă pot împiedica să mă întreb: oare Molière ne este contemporan fiindcă a luat-o el înaintea timpului sau fiindcă lumea a întârziat să se maturizeze?

Codruța Popov ■

EDITORIAL

EN**EDITORIAL**

One of the main characteristics of theater is that, most of the time, it tends to be before its time. Or, who knows, maybe it transcends history into a continuous present, a present "ongoing", which does not take chronology or cause and effect into account. So it happens that four centuries have passed over Molière without denting his keen observation or his critical gaze. So it happens, that, looking back, we notice that he could have written about the same things, that many years ago, and still be of the now. So it happens that, even the Sun King – the autocrat that by definition did not allow for even the slightest criticism – understands that the spirit of Monsieur Poquelin cannot be shackled, and faced with the obvious, allows himself to be charmed by the intelligence and wit of Molière, defending him from the Church's persecution, obtaining play houses for him – others than those at Versailles – in which to play his shows. It is even rumored he was god-parent to his child.

The stories of Molière brings into focus a flurry of themes – rotten personalities, a religion wrongly used, ambitions and ridiculous social pretensions, grotesque behaviors, medicine handled by quacks, with total irresponsibility... But, once the top layer is removed, these particular subjects, Molière's plays, have two twin lines of strength, both of an absolute clarity: human nature and the conflict between men and women. And the point of convergence is exactly that: conflict.

So it comes that the great artist Gigi Căciuleanu built the show **The School of Wives versus The School of Husbands** as a segue of histories about this fight which civilization, with all its great conquests, still hasn't figured out after 6000 years of patriarchy. Charming stories about small love stories, small domestic infernos, small baffling occurrences and a lot of subterfuge, small wars and diplomacy put into discussion, with lucid good nature and pitiless grace, a society that keeps on trying to right a scale which has been dividing us for so long – women on one side, men on the other.

And still, I cannot help to ask myself: is Molière our contemporary because he was ahead of his time, or because the world is still trying to grow up?

Codruța Popov ■

Joi / Thursday, 26.01, 19:00 | Sala Mare / Main Hall

Durata spectacolului/ Length of the show 2h30
Audiență generală/ General audience

O SCRISOARE PIERDUTĂ

THE LOST LETTER

de / by I.L. Caragiale

Distribuția / Cast

Ștefan Tipătescu
Ăgamemnon Dandanache
Zaharia Trahanache
Iordache Brânzovenescu
Nae Cațavencu
Cetățeanul turmentat / The drunk citizen
Ghiță Pristanda
Popescu
Ionescu
Tache Farfuridi
Zoe Trahanache

Spațiu scenografic / Set
Costume / Costumes
Muzica / Music
Light design

REGIA ARTISTICĂ / DIRECTED BY

Regizor tehnic / Stage director
Lumini / Lights operator
Operatori sunet / Sound operators

MATEI CHIOARIU
DORU IOSIF
ROMEO IOAN
CĂTĂLIN URSU
ION RIZEA
ADRIAN JIVAN
BOGDAN SPIRIDON
ANDREI ZGĂBAIA
IONUȚ IOVA
ANDREI CHIFU
CLAUDIA IEREMIA

ZSOLT FEHERVÁRI
ALINA LĂȚAN SAMARAS
CĂRI TIBOR
LUCIAN MOGA

ADA LUPU HAUSVATER

Judit Reinhardt, Cristian Stana
Gerhard Crăciun
Peter Szabo, Eugen Obrad

ADA LUPU HAUSVATER, REGIZOARE:

Genialul Caragiale ne dă astăzi șansa demnității

Am montat acest spectacol al zilelor noastre și – spre binele moral al societății în care trăim – am sperat că vom face o proiecție imaginativă a ceva ce nu mai este posibil în societatea democratică modernă. Dar iată: „o soțietate fără prințipuri, va să zică că nu le are” și din păcate suntem copleșiți de lipsa moralității, a integrității, a criteriilor morale și a valorii politice. După 139 de ani de la apariția **Scrisorii pierdute**, o „scrisorică de amor”, un bilețel, un telefon, un mesaj sau un e-mail mai mult sau mai puțin înlăcrimate și ondulate de suspine, continuă să țină locul legilor, al moralității, al principiilor. Cine cu cine e – devine mai important decât dacă „persoana în cauză” are valoare. Mai bine zis, tragicomedia zilelor noastre se referă la faptul că valoarea vine din lipsa valorii. Imoralitatea, corupția, senilitatea politică ating cote fierbinți, până la plafonul de amoralitate. De aici mai departe, n-ar mai fi nimic de făcut.

„Începem o altă istorie, mai puțin veselă decât cea de până ieri: râsul și gluma nu ne vor mai putea sluji de mângâiere ca altădată față cu cele ce se vor petrece în lumea noastră românească. Copiii noștri vor avea poate de ce să plângă – noi am râs destul [...]. Un dezastru mare ne pândeste – un dezastru incalculabil; și nu văd în toată Europa astăzi pe nimeni care să ne compătimizească... Ce am făcut, ce am dres nu știu; știu că lumea întreagă nu ne poate suferi. Am abuzat, prin spirit de paradă și de bravatură, de închipuit prestigiu; am profesat cu furoare insolentă grandomania; am tot aruncat praf în ochii lumii...”. Așa îi scria I.L. Caragiale lui Petre Th. Missir în iunie 1907. Și totuși! Facem o uriașă reverență în memoria ilustrului Caragiale. Ne asumăm aceste personaje, le

înțelegem și le devalăm cu claritatea chirurgicală a unui neurochirurg, astfel încât la sfârșitul spectacolului, atât noi, cât și dumneavoastră, publicul nostru, să avem tăria de a refuza compromisul, corupția, minciuna și ticăloșia. Ține de noi ca societatea noastră să fie sănătoasă moral, de fiecare dintre noi și dintre voi. Așadar, spectacolul Teatrului Național din Timișoara este o porție modernă și mondenă de răs și bună dispoziție, astfel ca, la final, să realizăm că acceptarea incompetenței, a minciunii și a manipulării este la fel de gravă din punct de vedere moral ca propunerea ticălosului, a incompetentului, a mincinosului, a manipulatorului. Da, noi – unii dintre noi, cei de azi – nu acceptăm prostia, corupția, hoția, minciuna, parvenitismul și da, nu vrem să semănăm deloc cu cei care au creat dezastrul națiunii.

Din nefericire, viața politică se vede azi prin avalanșa de instantanee și selfie-uri puse cu ghiotura pe Instagram și Facebook, milioane de ”Cheeeeeese!” zgomotoase, răgușite, transpirate, chinuite, dar numărate de partid, like-uri, inimioare roșii, comentarii agresive sau ultra-lipicioase. Rochii, costume, pantaloni cu genunchi, sărutări și șantaj. Nivelul politicii este dat de arma politică: scrisorelele de amor. Lupta politică nu se duce pe axa verticală a principiilor morale.

Genialul Caragiale ne dă astăzi șansa demnității. Iar noi, împreună, profesioniștii ai Teatrului Național din Timișoara și spectatori, ne bucurăm de demnitatea adevărului, a sincerității, a iubirii, a libertății și a democrației.

ADA LUPU HAUSVATER, DIRECTOR:

The genius Caragiale gives us today a chance at dignity

I directed this show of our times and hoped – for the moral good of the society we live in – that we would make an imaginative projection of something that is no longer possible in democratic modern society. But behold: “a society without principles, seemingly has none” and unfortunately we are overwhelmed with a lack of morality, of integrity, of moral criteria and political values. After 139 years since the premiere of **The Lost Letter**, a “little love letter”, a note, a phone call, a text message or an e-mail more or less doused in tears and undulated by sighs, still stand in for laws, morality, principles. Who is with whom – becomes more important than if “the person in question” is of value. Better put, the tragic-comedy of our times refers to the fact that value seems to be represented by the lack of it. Immorality, corruption, political senility reach incandescent pinnacles, up to the plateau of amorality. From here on out, there’s nothing to be done.

“We begin another history, less cheerful than the one that existed until yesterday: laughter and joking can no longer serve as comfort as before in the face to what will happen in our Romanian world. Our children will probably have what to cry about – we have laughed enough... [...] A great disaster is stalking us – an incalculable disaster; and I see no one in the Europe of today feeling sorry for us... What I have done, what I’ve managed to fix, I do not know; I know the whole world cannot suffer us. We have abused, by a spirit of parade and bravado, of imagined prestige; we have professed megalomania with insolent furor; we kept on throwing dust in the world’s eyes...”

This is what I.L. Caragiale wrote to Petre Th. Missir

in June 1907. And still! We make a huge reverence in the memory of the illustrious Caragiale. We accept these characters, we understand and we reveal them with the surgical clarity of a neurosurgeon, so that by the end of the show, we, as well as you, our audience, have the strength to refuse compromise, corruption, lies and dastardliness.

It is up to us for our society to remain morally healthy, each of us and all of you. Therefore, the show of the National Theater in Timișoara is a modern and mondain slice of laughter and good cheer, so that, by the end, we can understand that the acceptance of incompetence, lies and manipulation is as dangerous morally speaking as the acts of the villain, the incompetent, the liar, the manipulator. Yes, we – some of us, people of today – cannot accept stupidity, corruption, thievery, lies, arrivism and yes, we do not want to be at all similar to those that have created our nation’s disaster.

Unfortunately, political life today can be seen through the avalanche of photos and selfies posted by the thousands on Instagram and Facebook, millions of loud “Cheeeese!”, hoarse, sweaty, tortured, but counted by the party, likes, heart emoticons, aggressive or extra-positive comments. Gowns, suits, pants with knee pads, kisses and blackmail. The level of politics is given by the political weapon: little love letters. The political struggle is not being waged on the vertical axis of moral values.

The genius Caragiale gives us today a chance at dignity. And we, together, professionals of the National Theater in Timișoara and its spectators, can enjoy the dignity of truth, sincerity, love, freedom and democracy.

RO

Lumea noastră-i transparentă. Societatea - la vedere. Ca un mecanism de ceas: numai roți, roțițe, arcuri, șurubéle. Doar că arcurile sunt slăbite, roțițele cam strâmbe, cât despre șuruburi... să nu le numărăm, mai bine.

Teribil ne amuză, tare mai râdem de ceasul ăsta care șontăcăie și greșește timpul. Caragiale râde mai tare decât toți; piesele lui nu iartă nimic. Știm sigur, am învățat la școală despre asta.

Dar dacă ceasul nu greșește timpul? Nu cumva ne-am învârtit preț de un secol și ceva în bucla unui azi cam jalnic, cam patetic? Nu mă pot împiedica să mă întreb dacă într-adevăr **O scrisoare pierdută** e un text actual sau dacă nu cumva noi suntem cei rămași în urmă.

Și-atunci râsul se transformă-n rânjet, iar veselia are gust de ipsos.

Codruța Popov ■

EDITORIAL

EN

Our world is see-through. Society in full view. Like a clock's mechanism: only wheels, smaller wheels, springs, hair-springs and little screws. But the springs are loose, the little wheels rather crooked, as for the screws... best not count those.

We are terribly amused, fall over ourselves laughing, by this clock that limps and tells the wrong time.

Caragiale laughs louder than us all; his plays forgive nothing. We know this, we learned it in school.

But what if the clock is not telling the wrong time? Maybe we've been turning around in this loop of a lame present for more than over a century. I can't stop wondering if maybe it's us who've lagged behind, and not that **The Lost Letter** is still a text of our time.

And then laughter turns into a smirk, and happiness tastes like plaster.

Codruța Popov ■

EDITORIAL

Vineri / Friday, 27.01, 19:00 | Studio „Uțu Strugari”

*Durata spectacolului 1h50 / Length of the show 1h50
Recomandat peste 14 ani / Recommended for persons over 14 years of age*

Spectacol cu supratitrare în limba engleză, la cerere / English subtitles, on demand

CERCURILE ÎNCREDERII CIRCLES OF TRUST

de / by Radu Popescu

Distribuția / Cast

Irina
Dark
Tată
Doamna Paraschiv / Mrs Paraschiv
Mihai Motoiu
Claudia

Domnul Coman/ Mr Coman
Sergiu

Scenografia / Set
Muzica/ Music
Video design
Light design

REGIA ARTISTICĂ / DIRECTED BY

Regizor tehnic și operare video
Stage direction and video operator
Sufleor/ Prompter
Operare lumini/ Light operator
Operare sunet/ Sound operator

LAURA AVARVARI
DANIELA BOSTAN
ANA MARIA COJOCARU
PAULA MARIA FRUNZETTI
CĂTĂLIN URSU
ROBERTA POPA

CRISTIAN SZEKERES
COSTA TOVARNISKY

GETA MEDINSKI
GABRIEL ALMASI
SEBASTIAN HAMBURGER
FLORIAN PUTERE

MIHAELA LICHIARDOPOL

Cristian Stana
Judit Reinhardt
Grațian Popp
Peter Szabo

RADU POPESCU, DRAMATURG:
Fragmente din dosarul cu idei

RADU POPESCU, PLAYWRIGHT:
Fragments from the idea file

RO

Printre multele dosare cu idei pe care le țin în biroul meu de dramaturg, aceasta a devenit actuală pe măsură ce copiii mei cresc și vor deveni adolescenți în curând. Poveștile auzite de la alți părinți, care au copii deja adolescenți, mă pun pe gânduri și îmi trezesc întrebări importante, pe care am încercat să le aduc în discuție în acest text. La nivelul societății

în general, **Cercul încrederii** pune în discuție un anumit tip de ipocrizie a relațiilor, a limbajului, a construcțiilor culturale de care societatea românească actuală abuzează, în dauna relațiilor normale, firești între oameni, fie ei adolescenți, adulți sau persoane cu experiență mare de viață.

EN

Among many of the idea files I keep on my playwright's desk, this one has become of relevance as my children grow up and will soon turn into adolescents. The stories heard from other parents, who already have adolescent children, make me think and make me ask important questions, which I have tried to bring into discussion in this text. At the level

of society, in general, **The Circles of Trust** discusses a certain type of hypocrisy of relationships, of language, of cultural constructs that modern Romanian society abuses, to the detriment of normal, natural relationships between people, be they adolescents, adults or people with a lot of life experience.

RO

Cercurile încrederii este un spectacol despre maturizare. În mod paradoxal, nu doar despre maturizarea a cinci liceeni dintr-o trupă de teatru școlar, puși în fața unor alegeri pe care nu sunt pregătiți să le facă, ci despre procesul de maturizare pe care ar trebui să-l traverseze o întreagă societate prea puțin atentă la nevoile noii generații. Adolescenți infinit mai liberi, dar la fel de dezorientați și pasibili de manipulare ca și cei din generațiile precedente. În lipsa comunicării autentice, posibilele punți de întâlnire cu lumea adulților se prăbușesc una câte una, pavând, în fapt, drumul spre dezastru. Conceput într-o cheie teatrală deschisă către spectator, spectacolul **Cercurile încrederii** este și o invitație la dialog asumat și la conștientizarea contribuției pe care fiecare dintre noi o are la schimbarea în bine.

Codruța Popov ■

EDITORIAL

EN

EDITORIAL

The **Circles of Trust** is a show about growing up. Paradoxically, it's not just about the growing up of five high-school students, part of the school theater company, faced with having to make choices they are not prepared to make, but also about the process of growing up that a whole society has to go through, that is not paying attention to the needs of the new generation. Adolescents who are infinitely more free, but as disoriented and easily manipulated as those from previous generations. Lacking authentic communication, the possible links between their world and the world of adults are broken one by one, paving the way to disaster.

Conceived in an open theatrical key towards the spectator, the show **The Circles of Trust** is an invitation to real dialogue, conscious of the contribution each of us makes in order to enact change.

Codruța Popov ■

CLASIC
CONTEMPORAN

Sâmbătă / Saturday, 28.01, 19:00 | Sala Mare / Main Hall

AG / GENERAL AUDIENCE
Durata spectacolului/ Length of the show 2h

ZORBA GRECUL

ZORBA THE GREEK

de / by **Nikos Kazantzakis**
piesă originală de / a play by **Hristo Boitchev**
traducerea / translated by **Paveli Nikolov**

Distribuția / Cast

Zorba
Niko
Hortence
Surmeli
Mavrudi
Mimito
Pavlis
Manolis
Lola / Nevastă / Bocitoare Lola / Wife/ Lamentor
Preotul/ The Priest

Nevestele / Bocitoarele Wives / Lamenters

Manolakas
Andruli
Anagnosti

Scenografia / Set
Costume / Costumes
Mișcare scenică / Choreography
Sunet & video design / Sound & video design
Light design

REGIA ARTISTICĂ / DIRECTED BY

Regia tehnică / Technical directors

Operare lumini/ Lights operators

Operare video/ Video operator
Operare sunet/ Sound operator

ION RIZEA
MATEI CHIOARIU
ANA MARIA COJOCARU
ALIȚA ILEA
CĂTĂLIN URSU
BOGDAN SPIRIDON
ANDREI CHIȚU
ANDREI ZGĂBAIA
IULIANA CRĂESCU
CRISTIAN SZEKERES

LAURA AVARVARI
PAULA MARIA FRUNZETTI
CRISTINA KÖNIG
ANA-MARIA PANDELEANDONE
DARIUS ZET
RAOUL HORN
MARIN LUPANCIUC

EMIL BEJENARU
GABRIELA STRUGARU-POPA
ALINA ILEA
SEBASTIAN HAMBURGER
FLORIAN PUTERE

MIHAELA LICHARDOPOL

Cristian Stana
Judit Reinhardt
Adrian Stănescu
Gerhard Crăciun
Alexandru Stănescu
Eugen Obrad
Cristian Stana

ALINA ILEA, ACTRIȚĂ:

Văduva Surmeli este unul dintre cele mai curajoase personaje feminine pe care le-am jucat

Surmeli chiar își caută capra și pisica în mijlocul tuturor acelor bărbați pe care prezența ei îi și ațăță, dar îi și ultragiază?

Femeia aceasta, Văduva Surmeli, este unul dintre cele mai curajoase personaje feminine pe care le-am jucat. Surmeli e o femeie tânără al cărei soț a murit, dar care este decisă să trăiască, să simtă, să nu se resemneze, să nu „moară” nici ca femeie, nici ca membru al comunității. Așa că da, își caută capra, își caută pisica, face toate lucrurile pe care le făcea și înainte de a fi văduvă, chiar dacă acum este lipsită de protecția masculină. Știe că e dorită de toți bărbații din sat și cu toate astea se arată în mijlocul lor și le ține piept. Preotul descrie situația cel mai bine: „Toți bărbații o doresc, dar ea nu-l vrea pe niciunul. Și bine face, că dacă e cu unul o singură dată, se duce de răpă. Nu mai e scăpare”. Pentru ea, Niko reprezintă o promisiune că între un bărbat și o femeie lucrurile se pot petrece și altfel.

Cum îți explici uciderea lui Surmeli în piață, în ziua mare?

De justificat, nu se justifică, evident. Dar sigur că am încercat să înțeleg de ce. Kazantzakis coboară foarte adânc în mecanismele de funcționare ale societății patriarhale – în cazul nostru, cretane. Surmeli trăiește într-un sat uitat de lume, pe o insulă, într-o societate în care o femeie nu are valoare decât în raport cu bărbatul care „o ia”. Regulile după care funcționează această comunitate sunt arhaice, dure, orice așa-zisă greșeală a femeii primește sancțiunea

supremă: moartea. Sigur, la prima vedere, este vorba de răzbunare, dar adevăratul motiv al morții lui Surmeli este combinația de ipocrizie și bigotism care îi animă pe acești bărbați frustrați, deși ea nu este responsabilă nici pentru sinuciderea lui Pavlis, nici pentru misoginismul lor barbar. Subiectul este foarte actual. Deși trăim în secolul XXI și ne considerăm emancipați, asemenea societăți încă există, chiar foarte aproape de noi.

Semnezi mișcarea scenică a spectacolului. Care sunt poveștile pe care, împreună cu actorii, le spui dincolo de cuvinte?

Am căutat să aduc pe scenă atmosfera satului, impregnată de masculinitate și de agresivitate, pe de-o parte, și pe de altă parte mi s-a părut important să redau atmosfera insulei, frumusețea primitivă, naturală, imaginația, voluptatea și emoțiile ascunse chiar și de ei înșiși ale sătenilor. Mă refer aici la noaptea de dragoste a cuplurilor, patronată de erotismul pe care îl trezește văduva în mintea bărbaților, dar și la dansul generalilor care o însoțesc pe Bubulina în timp ce ea-și dă ultima suflare. Estetic vorbind, noaptea de dragoste am gândit-o într-o cheie senzuală la limita violenței, pe când în scena generalilor am optat pentru o abordare mai de cabaret, Bubulina făcând parte, și ea, din cu totul alt univers decât cel al comunității. Desigur, dansul de final al lui Zorba cu Niko trebuia să rămână în cheia celebrului sirtaki – l-am folosit ca citat cultural. Și apoi, e prea bine făcut! **Interviu realizat de Codruța Popov** ■

ALINA ILEA, ACTRESS:

Widow Surmeli is one of the most courageous female characters I've ever played

Surmeli is really looking for her goat and her cat in the middle of all those men that are incited by her presence, but are they also outraged by it?

This woman, the Widow Surmeli, is one of the most courageous female characters I've ever played. Surmeli is a young woman whose husband has died, but who is determined to live, to feel, to not be defeated, to not "die" as a woman or as a member of the community. So yes, she looks for her goat, for her cat, she does all the things she used to do before becoming widowed, even if now she is without masculine protection. She knows she is wanted by all the men of the village, and in spite of it, she shows up among them and faces them. The priest describes the situation best: "All men want her, but she wants none of them. And it's good she doesn't, because if she will be with one of them once, it will all fall apart. There will be no escape." For her, Niko represents a promise that things between a man and a woman can happen in a different way.

How do you explain the killing of Surmeli in the square, in broad daylight?

It cannot be justified, of course. But, I tried to understand why. Kazantzakis goes into the depths of the mechanisms by which a patriarchal society functions – in our case, the Cretan one. Surmeli lives in a village forgotten by the world, on an island, in a society in which a woman has no value other than that of the man who "takes" her. The rules of this community are archaic, tough, any so called mistake of a woman is punished with the extreme: death.

Of course, at first sight, it is about revenge, but the true motive of Surmeli's death is a combination of hypocrisy and bigotry that drives these frustrated men, although she is not responsible neither for Pavlis's suicide, nor for their barbaric misogyny. The subject is very of the now. Although we live in the 21st century and consider ourselves emancipated, such societies still exist, quite close to us.

You also did the choreography of the show. What are the stories that, together with the actors, you tried to tell, beyond words?

I tried to bring on stage the village atmosphere, impregnated by masculinity and aggression on the one side, while on the other side I thought it important to represent the atmosphere of the island, its primitive beauty, its naturalness, its imagination, voluptuousness and hidden emotions. Hidden from even the villagers themselves. I am talking here of the night that the couple makes love, governed by the eroticism that the widow awakes in the mind of the men, but also the dance of the generals that accompany Bouboulina while she is in her death-throes. From an aesthetic point of view, I imagined the night of love in a sensuous key, on the verge of violence, while the scene with the generals was done as a cabaret, Bouboulina being part of a totally different universe than that of the community. Of course, Zorba's final dance with Niko had to remain in the key of the famous sirtaki – I used it as a cultural quote. Also, it's too well done to ignore!

Interview by Codruța Popov ■

RO

Doi bărbați desculți, cuprinzându-se cu câte un braț pe după umeri. Muzica aceea ultra-faimoasă și o sală pe jumătate arhiplină (definiția *sold-out*-ului în vreme pandemică) prinzând ritmul în palme. (...) Doi bărbați desculți încep dansul. Zorba pierduse iarăși tot. Viața îl învățase să fie el însuși în orice împrejurare și asta însemna, mai mereu, să piardă cu zâmbetul pe buze. Niko pierdea pentru prima oară tot. Pe drumul spre pierzanie, se găsisese pe sine, privind chipul necioplitului – prea-plinului de viață Zorba.(...) Om al cărții și al ezitării, Niko e purtat pe brațe nu doar de prietenul lui cu viscere mereu flămânde, dar și de Văduvă, melanj de instinct, spaime, cutezanță și ezitare. Noaptea întâlnirii lor, comedie și senzualitate, e printre cele mai bune momente ale spectacolului. Doi bărbați desculți, cuprinzându-se cu câte un braț pe după umeri și muzica aceea ultra-faimoasă. Acești doi bărbați pot fi oricare dintre noi cei care, urcați pe culmile disperării, vedem în față hăul, în spate prăpastia, în ceruri absența și în noi sămânța misterioasă care ne poartă mai departe. „Șefule, am atâtea să îți spun!”

Mihai Brezeanu, Liternet ■

SPECTATOR

EN**SPECTATOR**

Two bare footed men, holding each other by the shoulder. The music is very famous and a half-full room (the definition of sold-out in pandemic times) holds the rhythm by clapping. (...) Two bare footed men start the dance. Zorba had again lost everything. Life had taught him to be himself in any circumstance and that meant, most all the time, learning to lose with a smile on his face. Niko was losing for the first time. On the road to perdition, he had found himself, looking into the face of uncouth, lively Zorba. (...) A man of books and hesitation, Niko is taken up on the arms of not only his friend with his ever hungry insides, but also by the Widow, a melange of instinct, frights, daring and hesitation. The night of their meeting, comedic and sensuous, is among the best moments of the show.

Two bare footed men, holding each other arm in arm, and that very famous music. These two men could be any of us. On the heights of despair, facing the pit, having the precipice behind, feeling an absence in the heavens and feeling inside us the mysterious seed that keeps us going. "Boss, I have so much to tell you."

Mihai Brezeanu, Liternet ■

CLASIC
CONTEMPORAN

Duminică / Sunday, 29.01, 19:00 | Sala 2/ Hall 2

Audiență generală/ General audience
Durata spectacolului/ Length of the show: 2h

Spectacol cu supratitrare în limba engleză, la cerere / English subtitles, on demand

POVESTEA ACELOR OAMENI CARE ÎNTR-O SEARĂ S-AU ADUNAT ÎN JURUL UNEI MESE

THE STORY OF THOSE PEOPLE WHO ONE EVENING GATHERED AROUND A TABLE

de / by Radu Iacoban

Distribuția / Cast

Mama / Mum
Tatăl / Dad
Bunica / Grandma
Fiul / The Son
Fiica / The Daughter
Mătușa / The Aunt
Unchiul / The Uncle

Scenografia / Set
Sound design

REGIA ARTISTICĂ / DIRECTED BY

Regizor tehnic / Stage director
Sufleur / Promter
Lumini / Lights operator

Sunet / Sound operator
Video / Video operator

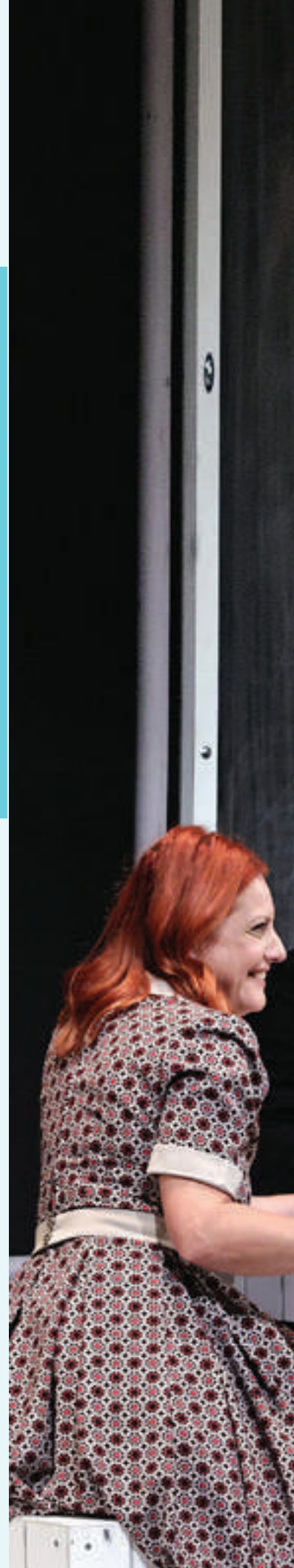
CLAUDIA IEREMIA
ROMEO IOAN
ION RIZEA
ANDREI CHIFU
FLAVIA GIURGIU
ALINA ILEA
MATEI CHIOARIU

TUDOR PRODAN
SEBASTIAN HAMBURGER

RADU IACOBAN

Andreea Gecse
Judit Reinhardt
Gerhardt Crăciun
Alex Stănescu
Peter Szabo
Eugen Obrad

Spectacolul a fost realizat în cadrul proiectului Vocile orașului – Central Park, parte din Programul Cultural Timișoara Capitală Europeană a Culturii, produs de Teatrul Național Timișoara în parteneriat cu A.T.C.E.C. și finanțat de Primăria Municipiului Timișoara.
The show was done inside the City Voices – Central Park project, part of the Timișoara European Capital of Culture Cultural Program, and produced by the National Theater in Timișoara in partnership with A.T.C.E.C and financed by Timișoara City Hall.

RADU IACOBAN, REGIZOR:

Povestea acelor oameni care într-o seară s-au adunat în jurul unei mese a însemnat pentru mine un botez

Prima montare a lui Radu Iacoban la Teatrul Național din Timișoara (el ajungând acum deja la al treilea spectacol montat pe această scenă) a fost una care s-a bucurat de un imens succes atât în rândul publicului, cât și în cel al criticii. De altfel, actorul Ion Rizea a primit un binemeritat Premiu UNITER pentru rolul spectaculoasei Bunici. Este vorba despre Povestea acelor oameni care într-o seară s-au adunat în jurul unei mese. Despre acest spectacol atât de special am vorbit cu dramaturgul și regizorul Radu Iacoban.

Ce a reprezentat pentru tine, ca regizor, spectacolul *Povestea acelor oameni care într-o seară s-au adunat în jurul unei mese?*

Ca regizor, a fost super tare. Am primit atenția, profesionalismul și condițiile optime să îmi pot face meseria așa cum îmi doream. A fost și un botez, pentru că nu mai lucrasem până atunci în Timișoara. M-am aruncat în necunoscut într-un moment în care pandemia nu avea leac, dar devenise cumva obișnuiță. Am dat primul casting la care actorii purtau mască, am repetat în condiții mega ultra profi și m-am minunat că, în ciuda vremurilor trăite, am ajuns să ținem o premieră. Chiar și așa cum a fost ea, în on-line.

Familia este un subiect greu de dus și în viață și în teatru. Cum ai abordat familia din spectacol?

Exact așa cum o prezintă spectacolul. Evident că subiectul ăsta poate fi abordat în diverse moduri, dar asta am simțit să spun pe hârtie și, mai apoi, pe scenă. Demersul nostru e subiectiv, firește. Am încercat, și cred că ne-a și reușit, să-l facem cât mai personal – pentru noi, în primul rând, și mai apoi pentru cei care au venit să ne vadă.

Cum te simți în familia Teatrului Național din Timișoara?

Excelent. E un privilegiu și o responsabilitate de care vreau să mă bucur și pe care am de gând să o fac cât pot eu de bine. Îmi place că e o atmosferă profi, îmi place că e loc și de umor, iar amestecul ăsta de seriozitate și hlizeală, dacă e dozat bine, ajută enorm orice spectacol.

Ion Rizea a luat Premiul Uniter pentru rolul din acest spectacol. Cum a fost întâlnirea cu el?

Ion e genul de actor rar. O locomotivă care trage după el pe toată lumea. Și chiar dacă este mereu nevoie de el și în alte chestiuni care se întâmplă în teatru (fiind și director artistic), Ion Rizea dispune de capacitatea de a fi prezent și acolo atunci când ai nevoie de el, și asta e o altă chestie mega rar întâlnită la actori în zilele astea. Și Ion mai e și un om tare fain. Și sincer. Și vulnerabil. Gata, mă opresc. Dar cred că e limpede ce am vrut să zic.

Ce spectacole pregătești pentru 2023? Și ce îți dorești să îți se întâmple pe scenă și în afara ei?

Îmi doresc să fie spectacole care să mă provoace, de care să îmi fie frică, pe care să le iubesc și să le urăsc în același timp. Să sperăm că vor fi cât mai multe!
Interviu realizat de Gabriela Lupu ■

RADU IACOBAN, DIRECTOR:

The Story of Those People who One Evening Gathered Around a Table was a baptism of fire for me

Radu Iacoban's first staging at the National Theater in Timișoara (now being at the third show he directed in this theater) was one that enjoyed great success with audiences and critics. The actor Ion Rizea received a well-deserved UNITER prize for the role of the Grandmother. We are talking about The Story of Those People who One Evening Gathered Around a Table. I talked about this special show with playwright and director Radu Iacoban.

What did the show *The Story of Those People who One Evening Gathered Around a Table* mean for you?

As a director, it was awesome. I received the attention, professionalism and the optimal conditions to do my job the way I wanted to do it. It was like a baptism of fire, because I had never worked in Timișoara before, up til then. I just threw myself into the unknown in a moment when the pandemic seemed to have no cure, but had also become sort of common place. I had a first casting with actors wearing masks, we rehearsed in ultra professional conditions and I was amazed that, in spite of the times, we managed to have the premiere. Even if it was online.

Family is a tough subject, in life as well as in the theater. How did you tackle the theme of family in the show?

Exactly as the show presents it. Obviously, the subject can be tackled in a lot of ways, but that's what I felt saying on paper, and then, later, on stage. Our process was subjective, of course. We tried, and I think we succeeded, in making it as personal – for us, to begin with, and then for those who came to see us.

How do you feel inside the family of the National Theater of Timișoara?

Excellent. It is a privilege and a responsibility I want to enjoy, and that I plan to do as well as I can. I like the professional atmosphere, I like that there is room for levity, and this mix of seriousness and goofiness, if well balanced, can help any show enormously.

Ion Rizea received the UNITER prize for the part he played in the show. How was your encounter with him?

Ion is a rare type of actor. A locomotive that pulled everyone behind him. And even if he is always needed in other things that happen inside the theater (seeing as he is deputy general manager) Ion Rizea has the capacity to be present and there when one needs him, and this is rare among actors nowadays. And on top of that, Ion is a really cool human being. He is honest. And vulnerable. Enough, I will stop now. But I think it's obvious what I wanted to say.

What show are you preparing for 2023? And what would you like to happen on and off stage?

I want shows that will provoke me, that I will be afraid of, which I will love and hate at the same time. Hopefully there will be a lot of them!

Interview by Gabriela Lupu ■

RO

Ce bucurie mai mare decât o reuniune cu ocazia întoarcerii fiului înstrăinat? Și totuși, fericita întâlnire e împiedicată de lucrurile despre care membrii familiei tac, deși ar trebui să vorbească, de lucrurile despre care se ceartă, în loc să le discute, de lucrurile cărora le permit să îi îmbolnăvească, în loc să se vindece de ele.

O cină festivă care se transformă în cadrul perfect pentru destăinuirii, pentru demascări ar putea avea un iz de déjà-vu, dar această cină are calitatea de a oferi o imagine extrem de onestă asupra unor sensibile, familiare angrenaje interumane, recognoscibile atât în micro-cosmosul familiei, cât și în inevitabilul organism social din care – de la Aristotel citire – facem parte, ca *zoon politikon*.

Și, la fel cum un căutător de aur găsește în cel mai întunecat noroi pepita care îi schimbă viitorul, **Povestea acelor oameni care într-o seară s-au adunat în jurul unei mese** poate fi perceput (păstrând terminologia prospecțiunilor aurifere) ca un fel de saitroc, o sită prin care fiecare își cerne propria istorie de viață.

Căci ține de fiecare din noi să opteze pentru o realitate în spațiul de conflict sau în afara acestuia, ține de fiecare din noi să (re)învete să comunice, să îl asculte cu adevărat pe celălalt, sau, cum spunea o poetă americană de secol XIX, „walk a mile in his moccasins” – să se pună în locul celuilalt înainte de a-l eticheta. Într-o lume polarizată în care limita dintre dialog și conflict se subțiază tot mai mult, asumarea faptului că în viață nimic nu e axiomatic, că există dreptate pentru toată lumea, că este loc de frustrare, dar și de contemplare, de tristețe, dar și de bucurie, devine un exercițiu necesar.

Codruța Popov ■

SPECTATOR

EN**AUDIENCE MEMBER**

What greater joy than that of welcoming back the prodigal son?! And still, the happy reunion is hindered by all the things that the members of the family are silent about, although they should be talking about them, the things over which they fight, instead of talk about, of the things that they allow to make them sick, instead of helping them heal.

A festive dinner turns into the perfect setting for confessions, unmaskings with an air of déjà-vu, but this dinner has the value of showing us an extremely honest image of certain sensitive and familiar inter-human mechanism, recognizable in the micro-cosmos of the family, but also in the inevitable social organism to which – as Aristotle claims – we belong to, as **zoon politikon**.

And, as any gold prospector that finds the nugget in the darkest mud, **The Story of Those People who One Evening Gathered Around a Table** can be perceived (keeping to gold prospecting terminology) like a sort of gold pan, a sieve through which each can sort through their own personal history. Because it is up to each of us to choose a reality inside or without the space of conflict, it is up to each of us needs to (re)learn to communicate, to truly listen to the other, or, as an American poet in the 19th century said "walk a mile in his moccasins" – to put themselves in the other's place before labeling them. In a polarized world in which the boundary between dialogue and conflict is ever thinner, the acceptance of the fact that nothing in life is axiomatic, that there is justice for all, for frustration, but also for contemplation, for sadness but also for joy, becomes a necessary exercise.

Codruța Popov ■

Echipa tehnică a Teatrului Național din Timișoara Technical staff of the National Theater of Timișoara

Regizori tehnici / Stage directors:

Anna Ilyés | Judit Reinhardt
Andreea Gecse | Cristian Stana

Sufleor / Prompter: Lumini / Lights:

Judit Reinhardt
Gerhard Crăciun
Alexandru Stănescu
Laurențiu Marin
Adrian Stănescu | Daniel Galetar
Grațian Popp | Costinel Purcaru – Asproiu
Zorislav Nicolin | Gheorghe Sava
Mircea Chinezon

Sunet – Video / Sound – video:

Eugen Obrad | Peter Szabo
Claudiu Surmei | Larisa Aioanei

Recuzită / Props:

Alin Tofan | Károly Albert

Costume Costumes:

Carla Pora-Stiassny | Diana Itul
Veronica Gerstenengst | Felicia Puiu
Anica Țiplea

Machiaj / Make-up:

Gabriela Strugaru Popa | Andra Diac

Coafură / Hair:

Daniela Genig | Lucian Mătieș
Ramona Bologna

Tehnic de scenă / Stage personnel:

Marius Crăciunesc | Ioan Bârzovan
Marcel Iovin | Iosif Toth | Traian Oneț
Vasile Bălașa | Iustin Răgman
Costel Găletan | Nicolae Lăcătaș
Nicolae Artiudean | Daniel Cinciliș
Luigi Tirabassi | Ovidiu Ștefan

Personal de sală / Venue personnel:

Luminița Moraru | Maria Manolache
Monica Purcaru | Carmen Trifan
Ciprian Cojocaru | Ciprian Ursu
Gabriel Cozma | Bogdan Socaciu
Sebastian Boboiciov | Daniel Pascu
Cătălin Moraru

Redactor șef/Editor in Chief Codruța Popov | Redactor/Editor Gabriela Lupu
Traducere/Translation Andrei Ursu
Foto/Photo Adrian Piclișan | Grafică/Graphic design Virgil Simonescu
Tipar/Print Emil Bejenaru

www.tntm.ro
Tipar TNTm2023

Teatrul Național din Timișoara este o instituție publică subvenționată de Ministerul Culturii.

PROGRAMELE TEATRULUI NAȚIONAL TIMIȘOARA/ NATIONAL THEATER OF TIMIȘOARA PROGRAMS

A. Programe de bază / Basic programs

PROGRAME DE CONSTRUCȚIE TEATRALĂ / THEATRICAL CONSTRUCTION PROGRAMS

NAȚIONAL / NATIONAL

spectacole pe texte din dramaturgia clasică și contemporană românească
shows based on text from classical and contemporary Romanian dramaturgy

CLASIC CONTEMPORAN CLASSIC CONTEMPORARY

spectacole pe texte din dramaturgia clasică și contemporană universală
shows based on texts from universal classical and contemporary dramaturgy

INFANT / INFANT

spectacole pentru copii și adolescenți
shows for children and adolescents

MixART / MixArt

spectacole sincretice
syncretic shows

FAȚĂ ÎN FAȚĂ / FACE TO FACE

spectacole – laborator
experimental shows

CELEBRART / CELEBRART

aniversări culturale
cultural anniversaries

B. Programe conexe / Connected programs

PROGRAME EDUCAȚIONALE / EDUCATIONAL PROGRAMS

PROGRAME DE INTERACȚIUNE SOCIALĂ / SOCIAL INTERACTION PROGRAMS

PROGRAME DE INTERACȚIUNE PROFESIONALĂ / PROFESSIONAL INTERACTION PROGRAMS

FEST-FDR / FEST-FDR

Festivalul European al Spectacolului Timișoara – Festival al Dramaturgiei Românești
Timișoara European Theater Festival – Festival of Romanian Dramaturgy

DIVERSITATE / DIVERSITY

program dedicat Capitalei Europene a Culturii – Timișoara 2023
program dedicated to the European Capital of Culture – Timișoara 2023

CND / CND

A ut DOR / A ut DOR

Concursul Național de Dramaturgie / *National Drama Contest*

ÎN SCENĂ / ON STAGE

VIRTUAL / VIRTUAL

evenimente în aer liber, pe scena A ut DOR, în Parcul Civic
open-air events, on the A ut DOR stage, in the Civic Park

platformă de sprijin pentru studenți / *platform for supporting university students*

stagiunea Cloud și evenimente on-line
Cloud theatrical season and online events

CARTEA DE TEATRU

THEATER BOOK

ATELIERELE DE ARTĂ TEATRALĂ

THEATER WORKSHOPS

Colecția aTeNT, traducerea și publicarea de piese contemporane și teorie teatrală
The aTeNT collection, the translation and publishing of contemporary plays and theatrical theory

Stagii de pregătire profesională pentru actori
Professional development workshops for actors

Professional development workshops for actors

C. Programe adiacente / Adjacent programs

PROGRAME SUPT / SUPPORT PROGRAMS

EGAL / EGAL

coproducții naționale și internaționale, deplasări, schimburi de spectacole
national and international co-productions, shows on the road, exchange of shows

REFLECTOR TNTm

TNTm Spotlight

ÎNTÂLNIRI / ENCOUNTERS

implicarea artiștilor independenți în activitatea artistică a Teatrului Național
involving independent artist inside the artistic activity of the National Theater

proiecte în parteneriat cu organizații neguvernamentale și alte instituții
projects in partnership with NGOs and other institutions

2022 – 2026

2

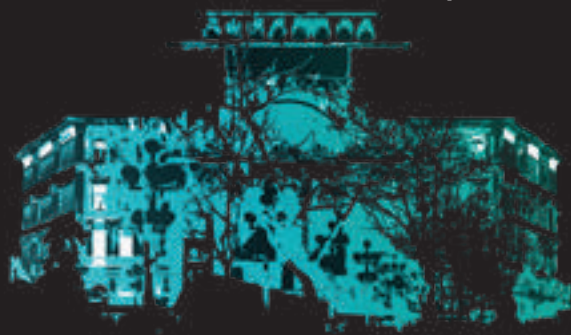

A photograph of a grand theater interior, viewed from the audience's perspective. The seats are a vibrant red, and the walls and ceiling are adorned with intricate gold-colored architectural details and murals. The lighting is warm, highlighting the ornate features of the theater.

2023

Timișoara 2023
European Capital of Culture

S T A G I U N E A 2 0 2 2 / 2 0 2 3

TEATRUL NAȚIONAL Mihai Eminescu TIMIȘOARA
manager Ada Hausvater

